27,994/B

1) HEADLAM, T. E.

2) MONRO, A. Tertius

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

PALPITATIONE.

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
PALPITATIONE;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE REVERENDI ADMODUM VIRI,

D. GEORGII BAIRD, SS. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NECNON

Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI Conſenſu; et

Nobiliſſimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

PRO

GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

THOMAS EMERSON HEADLAM,

ANGLUS:

SOCIET. REG. MED. EDIN. SOC. EXTR.

ET NUPER PRÆSES ANNUUS;

SOCIET. NAT. STUD. EDIN. PRÆS. ANN.

NECNON SOCIET. SPEC. SOC.

Ad diem 24. Junii, horâ locoque ſolitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBANT ADAMUS NEILL ET SOCII.

M DCCC.

WELLCOME
HISTORICAL
MEDICAL
LIBRARY

46405(1)

AMICO SUO,

JOHANNI ALLEN, CHIRURGO,

EDINBURGI

DE PHYSIOLOGIA

PRÆLECTORI SOLERTISSIMO,

OBSERVANTIÆ TESTIMONIUM,

HOC OPUSCULUM

SACRUM ESSE

VULT

AUCTOR.

—— Seu mobilibus vitis inhorruit
Ad ventum foliis, ſeu virides rubum
Dimovere lacertæ,
Et corde et genibus tremit.

HORAT.

Charles Best Esqr
from his friend
The Author

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

PALPITATIONE.

EX quo primùm celeberrimus HARVEIUS circuitum ſanguinis deprehendit et demonſtravit, in explorandas vires quibus circuitus iſte efficitur, et uſus quibus ſubſervire poteſt, diligenter incubuere philoſophi medici. Admirari neceſſe eſt, quàm latè pollent hæ variæ vires, necnon quàm mirabili et accuratâ concinnitate ſibi invicem connectuntur

varia corporis organa quæ huic operi inſerviunt. Actiones enim cordis auricularum, ventriculorum, et arteriarum, ſibi alternis vicibus, pulcherrimo ordine ſuccedunt. Ex quovis caſu corporis, vel ſalubris vel morbidi, clariſſimè compertum eſt, quàm omninò pendeant ex hoc opere momentoſo, omnes partes corporis, et omnes proceſſus. Hinc, in pleriſque morbis, morbidæ affectionis gradum, magnoperè indicat circuitûs perturbatio. Ceſſat plerumque hæc perturbatio, ceſſante morbo unde oriebatur. Crebrò tamen evenit, ut vel durante causâ, vel ex corporis temperie cuique propriâ, cor ſit tam facilè et tam frequenter perturbatum, adeò in fungendis ſuis officiis abnorme, ut morbum exhibeat, æquè propter ſymptomata injucundum, ac propter mala ſequentia formidabilem. Hinc materiam duxi, non levem credo neque inutilem, tentaminis inauguralis, quippe qui vellem ordinis ergo lucidi, palpitationem tractare utì affectionem

affectionem idiopathicam, et de morbis ſtructuræ organicæ differere, utì affectionis hujuſce cauſis.

Palpitatio, ſi definiatur, "Motus cordis vehemens, abnormis," leves illos impetus complectitur, quos morbidos vix appellare licet, quoniam ex violentis et brevè durantibus cauſis oriantur. Diſcrepant ſolummodò inter ſe, gradu ſeveritatis paroxyſmi, et facilitate quâ in ægrotum irruunt. Ab hâc levi formâ, viribus gradatim et diverſè creſcentibus, progreditur morbus in acutum illum paroxyſmum qui dolores quàm ſeveros infert, et aſpectum induit unde extrema reformidentur.

Supervenit aliquando paroxyſmus ex cauſis maximè fixis et inſanabilibus, haud alio comitatus ſymptomate quàm pulſibus arteriarum crebris et tenuibus. Plerumque tamen, aggrediente morbo, reſpiratio inſolitâ celeritate laborat,

laborat, et anxietas quædam circum præcordia plùs minúsve affert doloris. Durante paroxyſmo, æger ſæpe dolorem perſentit acutum in regione cordis, vel per thoracem vibrantem *, ſæpe etiam ibidem gravitatem tantummodò, vel dolorem hebetem et univerſum.

Variant arteriarum pulſus, æquè ex morbi ſtatu, atque ex ægroti ætate aut ſexu; utique inciderint hæ cauſæ, modò rari erint, duri et vibrati, modò debiles, inæquales et intermittentes. Plerumque accelerantur, adeò ut interdum numerari nequeant. Fiunt interdum adeò tenues ut ad carpúm non dudum perſentiantur; aliàs multò pleniores fiunt et vehementiores, præſertim ſi inciderit amplificatio univerſa molis cordis, vel dilatatio cujuſdam ejus cavi. Intermiſſio et irregularitas ſæpius obveniunt,

* Dr HUNTER, Lond. Med. Obſ. vol. I.

obveniunt, ſi morbus ſit organicus, præſertim ſi contigerit oſſificatio quædam circum valvas; aliquando tamen hoc ſignum paroxyſmos comitatur leviſſimos, apud infantes potiſſimùm et ſenes. Pulſus cujuſdam multùm intermittere, interdum vel novem ſpatio momentorum ſunt ſoliti, cujus ventriculum duabus ſanguinis libris refertum Vesalius poſt mortem reperit. Pulſus equidem intermittere obſervantur, multis in caſibus ubi palpitationes ſunt certo ordine et lege conſtantes, et ſæpe quidem pulſatio ad coſtas non reſpondet pulſui ad carpum.

Quando morbus aſpectum graviſſimum induit, cordis motus clarè oculis conſpiciuntur, et venæ jugulares, et arteriæ carotides, pariter convulſæ ſunt; atque agitatio eſt ſæpe tam violenta, ut æger illam, non ſolùm ſentiat, verùm audiat. Vaſa capitis ſanguifera turgent; nunc cephalalgia ſentitur acuta, nunc obveniunt

univerſa

univerſa ſenſuum perturbatio, vertigo et tinnitus aurium. Tremor omnium muſculorum, et alternæ frigoris et caloris vices, vel frigoris tantùm brevis et intermittens ſenſatio, comitantur paroxyſmum.

Quis nunc enarrabit dolorem ægroti vultu depictum? vel angorem mentis, anxiæ, debilitatæ, timidæ, irritabilis? Paroxyſmo manente violento, ſymptomata ſuperveniunt unde primùm ingraveſcere videtur; ſenſim verò ceſſat ægri et morbus et cruciatus. Laſſitudine laborat universâ, et muſculi in reſpirandum neceſſarii laboribus ſuccumbunt ſuis. Deliquium et ſyncope ſuperveniunt, præeunte interdum ſenſu anguſtiæ pharyngis et inſtantis ſuffocationis.

Spatium temporis quo paroxyſmi et intervalli durant admodum variat. Morbus interdum haud omninò diminuitur. Hoc rarò tamen

men accidit, etiam in organicis affectionibus maximè perturbatis. Crebrò autem cor manet continuò præter naturam agitatum, anxietatem afferens circa thoracem, et ſpirandi difficultatem.

Maxima debilitas plerumque conſequitur, et morbida illa corporis et animi irritabilitas, unde ſæpe oritur affectio, ſæpe etiam, eâdem durante affectione, vel generatur vel ingraveſcit. Sunt prætereà quædam ſigna caſu evenientia, ſcilicet flatus, anorexia, alvus aſtricta, vel quæ denique primas vias quoquomodo malè ſe habere indicant. Ex his ſignis paroxyſmum comitantibus, æquè ac ex viribus et uſibus organorum morbo affectorum, timere neceſſe eſt multas morbidas totius corporis affectiones diutius manſuras. Præter ſyncopen vel apoplexiam, quæ proximè inſtant, haud rarò ſuperveniunt aſthma, dyſpnœa, hydrops, præcipuè pericardii et thoracis.

Quamvis

Quamvis organa haud læſa fuerint anteà, durante tamen palpitatione, plerumque fiunt morbida.

CAUSÆ.

Causæ quæ ſtatum illum fibrarum muſcularium efficiunt, unde oritur aucta mobilitas, ut quidam aiunt, vel morbida irritabilitas, utì malunt alii, maximè corpus in hunc morbum prædiſponunt. Status ille oriri debet vel ex plethorâ vel ex debilitate, et præſertim ubi vaſa ſunt plena, ſimul ac ſolida laxa ſunt et debilia. Hinc palpitatio ſæpe ſignum eſſe videtur, hyſteriæ, arthritidis, et aliorum morborum in quibus hæc prædiſpoſitio maximè patet.

Morbus

Morbus hic in fœminas potiùs quàm in mares incidit, et in utroſque eo potiſſimùm ætatis gradu, cùm corporis temperies, jamjam pubeſcens, inter pueritiam et maturos annos fluctuat, cùm nondum ſe in nova ſua munera accinxit, cùm animi concitatur affectionibus hactenus ignotis, et ſentiendi facultas ſit indies tenerior et acutior.

Evacuationes repreſſæ vel menſium vel hæmorrhoidum, frequens concubitus, intemperantia, nimiùm in literas incumbere ſine exercitatione corporis, vigiliæ nocturnæ, et quorundam medicamentorum frequentior uſus, utpotè hydrargyri et aliorum, in palpitationem maximè prædiſponunt; præſertim verò affectiones animi doloriferæ, anxietas, ſpei fruſtratio, vel infauſtus amor, tacitâ tabe marceſcens. Tempore verno vel æſtivo ſæpius evenit; aliquando tamen tempeſtate humidâ, et hyeme, quando domi nimiùm manere et

corpus parùm exercitare unumquemque ferè cogit noſtri cœli intemperies. Si morbus verò conſtans ſit et permanens, non talibus pendet ex cauſis, niſi quod paroxyſmos interdum excitent.

CAUSÆ EXCITANTES.

COR variis modis formam ſuam et magnitudinem mutare poteſt, et ſtructurâ ſuâ adeò deturbari ut palpitatio exinde eveniat. SENACIUS animum advertens in debiliores parietes dextri cordis ventriculi, hoc inde conſequi exiſtimat, dextrum eſſe cavum quod plerumque dilatatur. MORGAGNIUS * autem, ſuâ et aliorum experientiâ fretus, frequentiorem eſſe afferit dilatationem cavi ſiniſtri. Dextra auricula crebrò, ſiniſtra perrarò, aneuriſmate afficitur. Ubi contigerit ea dilatatio, tàm ſtructurâ

* MORGAGN. Epiſtol.

ſtructurâ quàm magnitudine, cor à ſtatu naturali deceſſiſſe compertum eſt. Interdum quò ſit amplius eò tenerius, et vi muſculari minùs pollet. Aliquando multò durius, et materia illic cretoſa vel oſſea deponitur *.

Structura interdum valvarum cordis membranoſa in duram cartilaginem, vel demum in verum os, convertitur, adeò ut non ampliùs ſummis muneribus fungi poſſit, neque oppoſitæ cordis partes in æquipondio poni. Exinde ſanguinis circuitus ſit abnormis, neque muſculi cordis more ſolito, ut ullo niſu penitùs ſua depleat cava, excitantur. Exempli gratiâ; cùm valvis arteriæ magnæ ſemilunaribus accidunt vitia, arteriâ ſeſe contrahente, denuò in ventriculum ſanguis retropellitur, atque eundem citiùs diſtendit. Renixu adeò aucto, ægriùs à pulmonibus atque ventriculo dextro

* Senac. de Cœur.

Baillie, Faſcic. prim.

dextro recipitur. Ex hâc igitur causâ oritur palpitatio, et plerumque utriuſque ventriculi aneuriſma. Similiter, ſi valvæ ſint morbidæ dextri ventriculi et auriculæ, crebrò fiunt cauſæ excitantes æquè palpitationis ac aliorum morborum cordis organicorum.

Eſt quædam ſpecies morbi valvarum quæ hactenus haud omninò ferè innotuit; et quantùm ipſe comperi, unica eſt ægri hiſtoria, à Senacio memorata, cujus valvæ mitrales et columnæ carneæ ſiniſtri ventriculi fuere oſſificatæ, et cor ſiniſtrorſùm dilatatum. Dr Rutherford, qui huic rei diligenter incubuit, pluribus in caſibus veram deprehendit oſſificationem valvarum mitralium, et dilatationem inde ortam auriculæ ſiniſtræ. Ex his diſſectis, ſpecimina ille poſſidet anatomicè præparata. Valvæ aliquando ſunt naturâ haud perfectè formatæ, et inde ſanguinis refluxum cohibere nequeunt, neque congeſtioni

in

in quolibet cavorum contrahentium obſtare. Palpitatio ſæpe conſequitur aneuriſma in arteriis majoribus, præſertim in aorta, ad fornicem ejus vel deſcenſum, in ramis carotidis, et cæteris. Rariùs verò evenit, quò longius diſtat à corde dilatatio.

Sunt variæ præter has cauſæ, quæ ſanguinem de curſu ſuo libero et conſtanti deturbant, unde eveniant congeſtio, irritatio, et palpitatio. Tumorem inter arteriam magnam et pulmonalem, unciam unam pondere æquantem, ita collocatum GARNERIUS reperit, ut ſanguini propulſo obſiſtens in utroque ventriculo aneuriſma efficeret.

Eſt aorta interdum præter naturam parva, et cavum arteriæ pulmonalis propemodùm vel omninò deletum conſtitit, unde tranſmiſſio ſanguinis à corde magnoperè impediri ſolet. Aliquando etiam pariter tranſmiſſionem

hanc

hanc impediunt pulmonum morbi, utpotè pleuriſis, aſthma, phthiſis, peripneumonia notha, vel bronchiorum oſſificatio *.

Maxima eſt plerumque cordis irritatio, vel ex aqua in pericardio collectâ, ex inflammatione ipsâ, vel ubi, præeunte inflammatione, membrana cordi adhæreat.

Polypi, vel concretiones glutinoſæ, olim in corde exiſtere, et inde ſanguinis curſui obſtare, et cor ipſum irritare, exiſtimabantur. Eoúsque valuit hæc notio, ut concretiones iſtæ ſæpiſſimè recenſerentur utì proximæ mortis cauſæ. Kerkringius primùm ſuſpicari auſus eſt tales concretus in ipſo mortis articulo formatos eſſe, per ſeparationem ſpontaneam ſanguinis craſſamenti et ſeri. Utrum tumores hoc modo fieri poſſint, difficillimum eſſet

* Senac. de Cœur.

eſſet probatu, etſi talia diſſecantibus comperta ſunt morbida phænomena, ubi ſigna anteà extiterant quæ inde oriri expectarentur. Plerumque tamen concretus polypoſi in vivis formari nequivere, quoniam comperti ſunt ſine ullâ antecedente cordis actionis perturbatione, dummodo ſint ita poſiti, ut ex neceſſe ſanguinis circuitum perturbaverint. Tota interdum cavitas ventriculorum, et fauces arteriarum juxta jacentium, his maſſis ferè complentur.

Sunt quædam aliæ cauſæ excitantes, ſcilicet, quæ oxygenationem ſanguinis neceſſariam lædunt; ſi ſanguis enim vim ſuam ſolitam perdat ſtimulandi et excitandi contractionem, fit inde in corde congeſtio. Eadem quoque eſt vis cauſarum illarum quæ ſanguinis per pulmones fluxum impediunt. Clariſſimè verùm patet, ubi ex malâ corporis partium formatione, ſanguis à dextro in ſiniſtrum cordis

latus

latus tranſiens, ſe non ſubjiciat proceſſui reſpirationis ſolenni. Sic interdum foramen ovale et canalis arterioſus manent aperti, et meatus patet per ſeptum ventriculorum, &c. quando paroxyſmi ſeveriores ex cauſis leviſſimis evenire ſolent.

Palpitationis cauſæ excitantes temporaneæ admodum ſunt variæ, et ejuſmodi plerumque ut ſanguinem ſubitò in cor propellant, (præſertim ſi inde converſio à ſtatu venoſo in arterialem impediatur), et, ut irritationem inducant, vel ſyſtematis univerſi, vel vaſcularis tantùm, vel circa regionem cordis et pulmonum. Palpitatio ſæpe proximè excitatur, magno quovis labore, vel impetu ſubito; utpotè ſaltu vel curſu, vomitandi vel parturiendi nixu, nimio potûs ſpirituoſi uſu, et ſtimulis aliis internis, magno calore extero, actione gaſium quæ reſpirationi noceant, vehementi aliquâ animi perturbatione, utpotè irâ, gaudio inſolito,

inſolito, aliisque; ſæpe etiam ſupervenit ex frigore ſubitò in corporis ſuperficiem adhibito, ſæpe ex dolore quovis acuto. Ligamina extremorum arctiora, irritatio morborum vel febrilium vel eruptivorum vel inflammatorum, vermium, aciditatis, vel cruditatis in primis viis, et præſertim onus diaphragmati incumbens ſtomachi turgentis, vel ex cibo nimiùm ſumpto, vel ex flatu, et uteri gravidi, ſæpiſſimè paroxyſmum inferunt. "In vene-"ris actu," ut ait PLATERUS, "ſibi ſtatim "palpitationem ſupervenire ſolere, quidam "mihi faſſus eſt, ab eâque adeò ſe angi, ut "niſi deſiſteret, ſuffocaretur, quod et tandem "illi accidit." Ex nimiâ etiam exinanitione, et ex magnâ debilitate, evenire ſolet.

Sæpe lætitiam epularum perdidit, poſt prandium eveniens, vel ſtatim, vel paucarum horarum ſpatio. Oritur interdum ex corporis poſitione dormientis, jacentis ſcilicet vel

in tergum vel in latus ſiniſtrum. Si inde verò oriatur, præeunt plerumque ſomnia horribilia, ſenſus moleſti, et anxietas dolorifera incubi:

> "Whilſt with quick ſighs and ſuffocative breath,
> "The interrupted heart-pulſe ſwims in death."
>
> DARWIN.

Si palpitatio ſit ſeverior, vel frequentiùs vel vehementiùs ægrum aggrediens, et præſertim ſi ex morbo organico oriatur, ſæpe à leviſſimâ quavis inducitur animi perturbatione, à motu corporis quolibet levi, etiam inter cibum atque potum ſumendum, vel fæces dejiciendas. Homini cui aſſidebat MORGAGNIUS ita res ſe habebat, ut neque decumbere, neque inteſtinorum aut veſicæ onus deponere, neque adeò alimenta deglutire poterat, quin ferè paroxyſmus illicò excitaretur, præſentem ſuffocationem ipſamque propemodùm mortem aliquando intentans.

RATIO SYMPTOMATUM.

Clarè patebit ſymptomatum ratio, ſi cauſas unde orta fuerint recenſeamus. Oriri videtur cordis nimia et morbida actio, ex fibris ejus muſcularibus nimiùm mobilibus, qui more inſolito irritantur. Pariter erit tremor cæterorum corporis muſculorum. Vires quidem muſculares credendum eſt valdè pendere ex debito ſanguinis arterialis fluxu. Hinc ſæpiſſimè accidit, ſi in corde ſanguis deoxydatus congeratur.

Ubi ſanguis circa cor et pulmones coacervatur, haud mirum eſt ſi oppreſſio ſentiatur, et difficilis ſit reſpirandi labor; et ſi ex uni-

verſâ thoracis deturbatione, et ex læſione forſan nervi phrenici ſiniſtri, æger dolore acuto afficiatur.

Pulſus plerumque tenuis eſt et intermittens, æquè propter obſtructiones quæ adſunt, ac propter ventriculorum contractionem minùs robuſtam et perfectam, præſertim ſi ſanguis non ſtimulet ſatis neque excitet actionem arterialem; plerumque quidem minor copia ſanguinis per arterias in hoc morbo tranſit. Cephalalgia, et ſenſuum tumultuatio, à congeſtione ſanguinis in vaſis capitis manifeſtè oriuntur.

Certamen ſenſationum doloriferarum, cordis muſculorum actio, et proceſsûs reſpirationis difficultas, ſatis cauſam præbent, unde ſupervenire debent, et languor qui comitatur paroxyſmum, et ſyncope quâ terminatur.

Qui

Qui palpitatione laborant, ſæpe imaginationi morbidæ ſuccumbunt; inde dormientibus, quando minùs ſolito pollet voluntas, per irritationem vel oppreſſionem circa thoracem, horribilia ingruunt ſomnia.

Ut rationem reddamus ſymptomatum dyſpepſiæ, ſat erit meminiſſe cordis actionem, et ſanguinis virtutes, in ſecretionis ſtatum, et præſertim in concoquendi vim, plurimùm valere.

Si ſanguinis curſus in auriculam dextram impediatur, impedietur pariter in extremis venis; inde magìs per vaſa exhalantia avolare fluida, et inde affectiones hydropicæ evenire debent.

Aſthma et phthiſis cum pulmonum obſtructionibus intimè connectuntur. Ex diſtentione

cordis

cordis parietum, ſæpe originem habuere et diu permanent, debilitas et dilatatio.

DIAGNOSIS.

Dignoscere cauſas unde oriatur palpitatio, æquè difficile eſt, et maximi momenti; et quamvis præcepta multa, et univerſa et propria, tradi poſſint, multa tamen neceſſe eſt ſe doceat, ſuâ curâ et judicio, quiſque medicus, quem, in omnibus quæ ægri hiſtoriam, indolem, aut præcedentes morbos, ſpectant, certiorem fieri oportet; et multùm quoque ex ipſo ægro diſcat, ſi animum vertat in ſigna comitantia, et in medicamentorum virtutes, utrùm vim morbi minuant vel urgeant.

Palpitationis quæ evenit ex debilitate vel irritabilitate morbida, leviores ſunt aggreſſiones et ocyùs tranſeunt, dummodò remiſſiones integriores ſunt et diutiùs manent. Hinc potentiores fieri debent cauſæ temporaneæ unde neceſſe eveniat. Hæc ſpecies eſt quæ evenit plerumque pubertatis ævo, quando ſæpius adſunt ſyſtematis nervorum mobilitatis auctæ ſigna; vel ſi laboret forſan æger, vel olim laboravit, hyſteriâ, melancholiâ, arthritide, vel vermibus. Paroxyſmi etiam ſenſim attenuantur, uſu medicamentorum roborantium, aëre ſalubri, modicâ corporis exercitatione, vel ætate provectiore, quæ robur ſimul et maturos annos ſecum afferat.

In ſpecie cardiacâ, videlicet quæ à vitiis cordis organicis pendet, paroxyſmi plerumque ſunt ſeveriores, ægrotusque raró integrâ fruitur, vel palpitationis, vel ſignorum aliorum moleſtiam afferentium, remiſſione. In

hâc

hâc ſpecie, dolor ſæpe à thorace retrorſùm ad ſpinam ſentitur. Sæpe etiam occurit morbus ſeneſcentibus annis, quando arteriæ vim ſuam reſiliendi amittunt; et LANCISIUS teſtatur de centum ſponte ortis aneuriſmatibus, plus quinquaginta in guloſis et biboſis, ſe vidiſſe.

At ſanè variæ cordis ſtructuræ læſiones, vix aut ne vix quidem poſſunt à ſe invicem internoſci. Palpitatio autem magìs notabilis, et pulſibus arteriarum maximè reſpondet, cùm ventriculi dilatatione provenit. In ventriculi vel auriculæ dextræ aneuriſmate, cor haud adeò manifeſtè micare videtur. Eſt itidem quoque tantus in venâ cavâ ſanguinis renixus, ut venæ jugulares pulſus arteriarum æmulentur. Hinc ſæpe ab eo renixu hydrops graſſatur.

Sanguis

Sanguis per valvas malè ſuis muneribus fungentes, huc illuc irruens, interdum ſibilum elidit, et eſt audire quendam quaſi ſtridorem ab oſſe vel cretâ in valvis coacervatis. Hoc ſignum, æquè ac venarum pulſus jugularium, ſi adſint, ſatis proprium cordis aneuriſmatis præbet indicium.

Cor inferius, propter magnitudinem, aliquando micare compertum eſt, quod ſe ſentire, necnon dilatationem ipſam, opinantur ægri. Dr FERRIAR *, autem, in quibuſdam ægris, inter palpitationem, cor in coſtam nonam vel decimam inniti comperit, in quibus poſt mortem vix erat præter naturam amplum. Parietes autem craſſiores fuere, et pericardio pleuræque in latere ſiniſtro arctiſſimè connexæ. In his præerant ſigna carditidis.

D Cùm

* Medical Hiſt. and Reflections.

Cùm cor hujuſmodi præter naturam partibus vicinis annectitur, actio ejus, utì ait Senacius, potiùs tremor eſſe quàm palpitatio videtur.

Si in dextro latere cor micare videatur, crebro uſu compertum eſt, vitium eſſe in ventriculo vel auriculâ dextrâ ; rara etſi extent exempla, eodem auctore, cordis à ſitu naturali abſceſſu detruſi.

Morbi qui à ſtatu foraminis ovalis arteriæ pulmonalis vel canalis arterioſi pendent, qui pulmonum functionem adeò impediunt ut ſanguis mutationes ſuas ſolitas ſubire nequeat, plerumque à languore, vel colore cutis livido neque florente, dignoſci poſſunt. Puer equidem cœruleus, raró niſi paroxyſmo correptus convulſivo, palpitatione laborare ſolet. Exempla hæc corporis malè formati, utì ex ſtructurâ progrediuntur, ita plerumque primis an-

nis

nis certiſſimis ſignis patent. Interdum ſigna admodum certa affectionis morbidæ infans non exhibebit, niſi duo vel tres annos natus, quando ſymptomata illa indies ingraveſcent, ubi vires ſuas muſculares infans quæret et exercebit.

Cùm angina pectoris à paris cordis ſtructuræ læſione, quâ aneuriſma, naſcatur, ſcilicet à valvis et parietibus cordis, oſtiis aortæ, vel bronchiis durioribus, et nimirùm oſſeis factis, perdifficile erit, neque multùm refert, illum ab ipſo aneuriſmate diſtinguere. Erit equidem veriſimile, dilatationem eſſe deinceps orituram. Anginæ pectoris autem ſigna, ſine quavis ſtructuræ læſione patefactâ, aliquando accidunt; quibus igitur modis hæc à ſignis aneuriſmatis propriis diſcrepent, exponere conabor.

Incidit angina pectoris ferè ſolummodò in ætate provectiores. Maximè ingruit, poſt frigus nimium, vel poſt alternas frigoris et calo-

ris

ris vices; cùm aneuriſma ſæpius enixus ſubitos et vehementes conſequitur.

Spirandi difficultas, anginæ pectoris ſignum, ægris in latus cubantibus, parùm augetur. Aneuriſmate laborantes, rectâ cervice multò faciliùs ſpiritum trahunt. Angina verò pectoris, maximè innoteſcit dolore acuto, vel conſtrictione lateris ſiniſtri thoracis, qui per pectus interdum tranſverſè micat, et per viam muſculi pectoralis, et bicipitis, progreditur.

PROGNOSIS.

Descriptioni accuratæ, cauſarum unde ortus fuerit morbus, neceſſe eſt innitatur

prognoſis.

prognoſis. Vix quidquam timendum erit, ſi morbus, ex cauſis temporaneis tantùm oriatur, quæ affectionem morbidam, nequaquam denotant; ſi ex mutuo partium diſtantium affectu eveniat, vel ſi ſignum ſit morbi curatu facilis; ſi animi affectionibus quibuſdam concitetur, utpotè melancholiâ vel mœſtitiâ ſubitâ; ſi corporis cruciatus inſolitos, vel ſi plethoram vel debilitatem fortuitam, conſequatur; ſi, demùm, ſignum ſit hyſteriæ, amenorrhœæ, dyſpepſiæ, arthritidis, vermium, aut morborum ſimilium, optima auſpicari licet.

Nihilominùs eſt, ubi hinc ortus paroxyſmus, tam vehemens eſt, et in ſyſtema univerſum tantâ vi ingruit, ut morbos inſerat quibus obſtare medicina nequeat. Varii pulmonum morbi poſt palpitationem ſæpiſſimè ſuperveniunt.

Palpitatio,

Palpitatio autem cardiaca, ne in lethales prodeat exitus, maximè cavere oportet; et ex periculo, ne hanc formam induat, præcipuè timenda eſt, palpitatio debilium. Et quidem cordis aneuriſma, ferè nunquam non lethale erit; quo autem tempore ſors exitura ſit, ſæpe ipsâ inſtante morte, prævidere nequimus.

Quò paroxyſmi ſæpius, atque à causâ leviore, graſſantur, vel diutiùs perſtant, eò majore, mortis intempeſtæ, diſcrimine verſatur. Quæcunque adſunt ſigna, indies plerumque ingraveſcunt, ut citiùs ocyùs, tempore haud prævifo, variiſque modis, mortem afferant.

Hanc cauſam haud rarò excipit, aortæ aſcendentis aneuriſma, ex quo coſtis illiſis et abſorptis, ſenſim emineat extrorſùm tumor. Hinc tunicis, arteriæ potiſſimùm magnæ, extrorſùm diſruptis, vel in tracheam, vel in cavum thoracis, derepentè æger de medio tollatur.

latur. Talis arteriæ ſaccus dorſi vertebris diu incumbens, oſſibus inde abſorptis, medullam poteſt ſpinalem comprimere.

Cùm Dr Rutherford, propter aortæ aneuriſma, ut ſolet, affabrè diſſecaret, bis aderam ubi oſſa vertebrarum malè ſe habebant. Ita, fortè, vel medulla ipſa ſpinalis, vel varii nervi, comprimi poſſunt. In altero, enim, dum fuerat ſuperſtes, quædam etſi levia, orta erant ſigna paralyſeos.

Prout alii exoriuntur morbi, ut cor amplum eſt, vel ut ventriculi potiùs quàm auriculæ dilatantur, tantò eſt periculoſius. Eſt quoque interdum, in extremis diebus, cutis lividior; et ſpirandi difficultas adeò ingraveſcit, ut rectâ ſolùm cervice ſpiritus trahatur, et ab omni motu, vel cibo, prorſùs abhorreatur; certa, ſanè, ſuffocationis ingruentis, et citæ mortis, indicia!

Si

Si multùm impediatur ſanguinis in auriculam dextram reditus, vel ſi ſanguini in pulmonibus renixus eſt præter naturam, haud mirum ſi naſcatur hydrops. Serum quidem plùs minùs, ferè in quemvis corporis cavum, præcipuè in thoracem, et haud raró in pericardium, excretum manet. Reditu ſanguinis à cerebro ita impedito, apoplexia, vel ſanguinea vel ſeroſa, ſæpe provenit. Ab utroque equidem morbo, ab hydrope ſcilicet et apoplexiâ, mors haud raró contingit.

CURATIO.

De variis curandi methodis diſceptanti, eæ primùm ſunt ſpectandæ, quæ, durante paroxyſmo, exhiberi poſſunt, vel quæ ſymptomata-

ta

ta præſentia et vehementiora, leniant tantûm vel ſedent; et illæ deinceps, quas in cauſas ipſas amovendas adhibere oportet, et quæ corporis temperiem hujuſmodi incurſionibus minùs exinde expoſitam efficiat.

CONSILIUM PRIMUM.

Est ubi multùm prodeſt, gravi inſtante paroxyſmo, ſanguinem detraxiſſe. Hoc interdum non tutò fieri, neque ſine periculo mortem ipſam afferendi, auctor eſt Morgagni; ſin autem magno dolore et anguſtiis æger laboret: ſi ſpiritum trahere ferè nequeat; ſi pulſus valido micet ictu; ſi plenitudo hæc, ex repreſſione ſoliti fluxûs, oriri videatur; ſi denique pauca adſunt, debilitatis vel hydropis ſigna, cautè ad tale remedium decurritur.

Cùm

Cùm pulſus fluxu haud ægro æſtuat, cùm ſyncope faciliter ſupervenit, cùm morbus ortus fuit ex animi affectionibus doloriferis, vel ex quâvis causâ quæ robur minuit, maximè exhibenda ſunt medicamina ſtimulantia, utpotè vinum potus generoſiores, ſpiritus ſalis ammoniaci, et ſimilia.

Multùm ſæpiſſime præbet auxilii medicamentorum antiſpaſmodicorum adhibitio, utpotè opii, ætheris, camphoræ, aſæfœtidæ, &c. Nihil in hunc uſum meliùs plerumque inſervit, quàm hauſtus ætheris cum opio conjuncti.

Si paroxyſmus clarè eveniat ex aciditate in primis viis, vel ex flatu, detur magneſia in aquâ menthæ piperitidis, quæ multùm ſæpe ſalutis afferet. Plerumque tamen ſi paroxyſmus ſit vehementior, neceſſe eſt recurrere in

medicamina

medicamina vi antiſpaſmodicâ ſummè prædita. Ægro, ſi ſit animi deliquio expoſitus, nocere poſſunt anodyna. Pediluvium adhibere, et corporis ſuperficiem fricare, ſuadet Senacius.

Solamen fert plerumque ægrotis certa quædam corporis poſitio, quam eligunt, vel quia minùs moleſtam illam uſu comperiunt, vel quia ſenſu inſito doloris levationi conſulunt. Motûs cujuſvis omninò expertes, et aliquantulùm reclines, maximè leniuntur. Eſt ubi in alterum latus incumbunt, vel proſtrati paululùm pectus, pelvino ſuffulciunt. Infantes qui malâ cordis formatione laborant, ſæpe ſe in pectus proſternunt humi vel contra aciem menſæ, et ejulatus triſtes et halitus per vim ejiciunt.

Dura manûs preſſura in regionem hypochondriacam, vel inter coſtas ubi ſentitur pulſatio,

ſatio, dummodo lateri dextro æger innititur, palpitationis vim lenire videtur *.

CONSILIUM SECUNDUM.

In paroxyſmorum intervallo, in quicquid irritationem quoquomodò excitet, ſummoperè cavere oportet, corpus univerſum, et præſertim fibrarum muſcularium intentionem, roborare, et demùm cauſas omnes excitantes vel temporaneas evitare. Aliquando equidem, ſi vaſa, ſolitâ quâvis evacuatione, præsertim ſanguineâ repreſsâ, nimiùm et ſubitò ſint repleta, et ſi violenti hinc et formidabiles paroxyſmi, conſtanti et inſolitâ ſanguinis irritatione, eveniant, proderit forſan ex ipſo loco, vel ex corpore univerſo, ſanguinem emittere.

Scalpellum

* Balmanno de Palpitatione.

Scalpellum hodiè multò rariùs quàm olim à medicis uſurpatur, et ipſe quidem credo venam in hoc morbo incidere, ſpe plethoram medendi, haud unquam ferè eſſe vel neceſſarium vel ſalubre. Si fortuitæ ſint plethoræ cauſæ, ſi mortem minitentur ſigna inſtantia, et ſi ſpes ſit, auferendo irritationem, unde fuerit ortus, morbum in limine cohibendi, venæſectio forſan indicari videatur. Nequaquam verò eſt diutina hujuſce evacuationis utilitas; ſanguinis aucta eſt ſecretio, et brevi temporis ſpatio repetatur neceſſe eſt evacuatio, ne plethora, quæ indies ingraveſcit, lethalis fiat; et quò ſæpius repetatur, eò ſæpius repeti poſtulabit.

Quod ſæpiſſime irritat, eſt conturbatio quælibet in primis viis, utpotè ex fæcibus alvinis, ex aciditate, flatu, vel vermibus. Non opus eſt ut hìc ſingulatim de dyſpeſiâ, vermina-

tione,

tione, aliisve, differamus. Notatu forſan dignum erit, nihilùm plùs in palpitationes medelam valere, quàm animum in functiones alvinas diligenter advertere. Plurimum certè hoc valet in omnigenis corporis affectionibus, potiſſimùm verò in morbis qui ad thoracis functiones pertinent, et inſignem habet et præſentem vim in generis nervoſi et muſcularis vigorem. Hoc efficere licet, partim victûs et morum ratione, partim catharticorum leniorum uſu, utpotè magneſiâ, rheo et aloë; pilula rhei compoſita, formula eſt utilis et commoda.

Si ex vaſis nimiùm repletis oriatur irritatio, viſcera præter naturam aperiri debent. Catharticorum draſticorum adhibitio plerumque eſt vitanda, tum quia irritationem magnam excitant, tum quia corporis vires nimium exinaniunt et deſiccant. Clyſteribus emollientibus aliquando opus eſt, qui ab infimâ inteſti-

norum

norum parte irritationem auferant, et corporis temperiem univerſam minimè deturbent.

Cavendum eſt poſt hâc, ut æger ſit deinceps cauſis ſolitis excitantibus, vel temporaneis, minùs obnoxius. Hoc fieri poteſt, uſu medicamentorum quæ tonica appellant, corticis ſcilicet Peruviani, colombæ, ſerpentariæ, chalybis, aquarum chalybeiarum, &c. Plurimùm verò valet aquæ frigidæ balneum, et mediocris et conſtans corporis ſub die exercitatio.

Medicamina tonica utiliter jungi poſſunt inter ſe, vel cum rheo et aloë. In balnei uſu, et exercitationis gradu, cautè æſtimanda eſt cujuſlibet ægri conditio, et morbi vis. Pro arbitrio ſuo dijudicet quiſque medicus, utrùm in augendum corporis robur, an in excitandum morbum, plùs valere videatur,

certa

certa quædam exercitatio, aut immerſionis in aquâ frigidâ impetus.

Sit cibus, æquè alimentum præbens ac concoctu facilis, et nequaquam irritationem excitet. Herbæ aceſcentes omnimodis evitentur. Servetur modus in omnibus, et cohibeatur quilibet exceſſus. Interdum forſan neceſſe erit vinum, utì medicamen tonicum, modicè adhibere; dum verò bibendi intemperantiam ſemper deprecari oportet, eſt ubi à latice generoſiori erit omninò abſtinendum. Plethoram equidem, ubicunque patet, optimè mederi poſſumus, victu tenui, et modico corporis labore, quoniam hâc ſolùm viâ plethora amovetur, ſimul ac corpus acquirit vires.

Si quid in animi affectionis, deſideria, et cupidines, valemus, ſi quid in divinæ illam particulam auræ aliâ quâvis quàm corporis operâ ratione efficere poſſumus, magnoperè

in

in palpitationem ſanandam conferet. Si de animo philoſophari, ſit aliud quodvis quàm ſeriò nugari, et ſpecioſis ſomni ludibriis indulgere, quicquid animum irritet et exacerbet inferre ſedulò curemus, et quicquid purè tranquillet ſervare.

Mentem in ea intendere conemur, quæ ſtudia ſua excitent, et vires modicè exerceant, ſimul atque haud intentione nimiâ, neque ſolicitudine anxiâ, ægrum vexant. Officiis, uſu, conſuetudine, et convivio, cum cæteris hominibus conjungi, alacrem facit et hilarem ; dum ſolitudo, et curis et cogitationi nimiùm invigilare, et imaginationis deliramenta diutiùs fovere, mœſtitiam adfert, hebetudinem, et morbum.

Quamvis equidem cordis vitia omninò ſanare nequeat, plurimùm tamen prodeſſe poterit medicus peritus. Sæpe enim vel vitam

producet, vel mala quæ ſummovere nequit, leniet et emolliet. Adverſus hanc ſanè cauſam, medicamina nulla efficacia ſunt et idonea, et ſi cor ſemel ad functionem ſuam minùs valeat, abhinc in pejus ruere fit indies proclivius. Plures autem cauſas remotas, ſive excitantes, ſive quæ proclivitatem hanc efficiunt, multùm proderit evitare.

Ideò ab omnigenis cauſis quæ multùm vel ſubitò vaſa ſanguifera diſtendunt, quæ plus æquo genus nervoſum excitant, vel mobilitatem ejus augent, quæ denique pulmonum functionem, vel ſanguinis per pulmones circuitum impediunt, ſedulò præcaveatur.

Haud rarò morbi à palpitatione orti mala haud exigua ſecum afferunt, ideóque adverſus hos adhibenda ſunt remedia. Præ omnibus, excretiones, per fæces et urinam, aſſiduè conſerventur,

conſerventur, et ſæpe vix quidquam prætereà fieri poteſt.

Si naſcatur hydrops, præſertim ſi in cavum thoracis aqua effundatur, remedium diureticum, digitalis purpurea, plurimùm valebit. Haud minùs enim ad renum actionem ciendam, quàm ad ſanguinis impetum minuendum, idoneum compertum eſt.

FINIS

DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

DYSPHAGIA.

DISPUTATIO MEDICA INAUGURALIS

DE

DYSPHAGIA;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE REVERENDI ADMODUM VIRI,

D. GEORGII BAIRD, SS. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NECNON

Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI Conſenſu; et

Nobiliſſimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

PRO

GRADU DOCTORATUS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

ALEXANDER MONRO,

BRITANNUS.

Ad diem 12. Septembris, horâ locoque ſolitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBANT ADAMUS NEILL ET SOCII.

M DCC XCVII.

46405 P
WELLCOME LIBRARY INSTITUTE

VIRIS EXIMIIS,

ALEXANDRO MONRO,

FRANCISCO HOME,

JOSEPHO BLACK,

JACOBO GREGORY,

DANIELI RUTHERFORD,

ANDREÆ DUNCAN,

THOMÆ CAROLO HOPE,

ALEXANDRO HAMILTON,

ARTIS MEDICÆ

IN ACADEMIA EDINENSI

PROFESSORIBUS DIGNISSIMIS,

PRÆCEPTORIBUS SUIS SPECTATISSIMIS,

CUM OB CONSILIA ET PRÆCEPTA,

TUM OB AMICITIAM,

QUA ILLUM DIGNATI SUNT,

SEMPER COLENDIS,

HOC OPUSCULUM,

GRATI ANIMI TESTIMONIUM,

SACRUM VOLUIT

AUCTOR.

DISPUTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

DYSPHAGIA.

PER Dyſphagiam, plerique Medici intelligunt, id corporis vitium, quo poteſtas devorandi vel ex toto aboletur vel magnoperè impeditur.

Morbi hujus mentionem ſæpiſſimè faciunt auctores; eique nomen alii aliud imponunt.

A Apud

Apud VOGELIUM *Oeſophagiſmus*, LINNÆUM *Aglutitio*, SAUVAGESIUM CULLENUMque *Dyſphagia*, appellatur; et quia hoc nomen maximè in uſu eſt, eo nos quoque utemur.

Cùm hoc vitium a variis omninò fontibus, et ab aliis morbis prægreſſis, originem ducat, et igitur ſæpè nec ſine gravi periculo accedat; cúmque prætereà, in auxilium arceſſitus, Medicus, morbi cauſam difficillimè detegat, detectam verò, ſæpè, vel arte levare, vel omninò depellere poſſit; operæ pretium me facturum putavi, ſi, quâ potuerim curâ, morbi naturam et cauſas exploraverim.

Argumentum eſt, prætereà, nondum ab auctoribus tractatum, eo ordine et copia quam ejus magnitudo requirit.

Quanquam enim dyſphagiæ plurima exempla inſignia a ſcriptoribus, ſuis in commentariis et in actis ſocietatum, memoriæ prodantur; illa tamen adeo a ſe invicem ſejuncta et diſſita ſunt, ut Medicus notitiam eorum neceſſariam

ceſſariam et optatam, niſi innumeris ferè libris evolutis, invenire nequeat.

Conſilium, hanc ob cauſam quoque, cepi; ſpe, remedia quædam et adminiſtrandi modum, Medicis vel parum cognita, vel ſaltem in lucem nondum edita, proponendi; quibus nonnullæ dyſphagiæ ſpecies, vel ſanari, vel ſaltem minùs periculoſæ reddi poſſunt.

Quo dyſphagiæ cauſæ magìs perſpicuæ fiant, corporis partes quæ deglutitioni inſerviunt, et devorandi modus, imprimis explicanda.

DE OESOPHAGI SITU.

Tubus quo cibus ex ore in ventriculum devehitur, ab anatomicis Gula vel Oeſophagus vocatur.

Canalis

Canalis cylindraceus eſt: a parte pharyngis inferiore incipit: ponè tracheam, ſecundùm vertebras, per thoracem, in abdomen deſcendit.

In thorace inter lamellas mediaſtini poſterioris, unde latera ejus tunicam accipiunt, iter tenet: deinde dextrorſum vergit a quinta ad nonam uſque vertebram, ut via libera aortæ pateat: poſtremò, paululùm antrorſum inclinans, diaphragma perforat, et ventriculo jungitur.

Situs tamen œſophagi, corporis poſiturâ, pulmonum tracheæque pondere, partium vicinarum morbis, maximéque aneuriſmate aortæ deſcendentis, mutari poteſt.

Oeſophagus rariſſimè in duas partes eſt diviſus *.

DE

* Vid. Lieutaud. Hiſt. Anat. Med. vol. ii. p. 313.

DE OESOPHAGI TUNICIS.

Plures tunicæ œſophago propriæ ſunt; quarum extima eſt celluloſa, et eum ſpinæ dorſi a parte poſteriore, tracheæque ab anteriori, adjungit.

Intra hanc, duæ muſculoſarum fibrarum lamellæ diverſæ ſunt, quarum exterior in longitudinem exporrigitur, interior tranſverſa aut circularis eſt *.

Tunica Quarta Nervoſa vulgò nominatur, ſed eſt Celluloſa potiùs; laxis enim fibris et cellulis conſtat, quibus tunica muſculoſa tunicæ interiori nectitur.

Tunica interior plicas habet plurimas longitudinales; quæ, dilatato œſophago, ferè evaneſcunt;

---

* Vid. Tab. I. fig. 1, 2, 3, et 4.

evaneſcunt; remiſſo verò eo, ſe oſtendunt *: Hinc, œſophagus bolo majori devorato ſine injuria ſe accommodat. Plicæ tales œſophago ovino, bovino, teſtudinis, et aliorum animalium, œſophago, propriæ ſunt, et multò majores quàm humanæ.

Tunicæ intimæ plurima ſunt foramina, unde liquor mucoſus, œſophagum lubricandi et cibi deſcenſum faciliorem reddendi causâ, effluit.

In bobus ovibusque, quibus ruminatio eſt, œſophagi fibræ muſculoſæ ſeſe invicem, more linearum literæ X, decuſſant †; ac mirâ, inde, celeritate graminis bucceæ intra œſophagum deſcendunt aſcenduntque.

DE

---

* Vid. Tab. I. fig. 5.

† Vid. Tab. II.

DE VASIS OESOPHAGI SANGUIFERIS.

Oeſophagus, per totum ſuum decurſum, ramulos ab arteriis vicinis; hinc ab aorta deſcendente intra thoracem, accipit.

DE OESOPHAGI NERVIS.

Oeſophagi nervi a pare nervorum octavo oriuntur.

DE ABSORBENTIBUS OESOPHAGI VASIS.

Multa vaſa lymphatica œſophago propria ſunt. Intra thoracem, in glandulas conglobatas, Oeſophageas dictas, penetrant; et lymphatica

phatica vaſa ab hiſce glandulis proficiſcentia, in ductum thoracicum plerumque deſinunt.

Rami etiam a ſiniſtro latere partis ſuperioris œſophagi, deorſum in ductum thoracicum tranſeunt.

A dextro verò latere partis œſophagi ſuperioris, magnum lymphaticum truncum, qui in venam dextram ſubclavianam terminatur, intrant.

In toto, denique, œſophagi tractu, lymphatica vaſa dextri ejus lateris, cum ſiniſtris anaſtomoſi conjunguntur.

DE ACTIONE DEVORANDI.

Hæc autem minimè ſimplex eſt; duobus enim diverſis conatibus conſtat, quorum altero cibus in gulam, altero per gulam in ventriculum, depellitur.

Animalia

Animalia herbivora, etenim, capite ventriculo inferiore paſcuntur, hominesque capite inverſo potum haurire poſſunt ; indè ſatis conſtat cibos in ventriculum pondere ſuo ſolo haud deſcendere.

Muſculis igitur huic conſilio inſervientibus, reſolutis, aut ſpaſmo correptis, vel tranſitu ab ore in gulam coanguſtato, devoratio difficillima evadit, aut omninò aboletur.

DE DYSPHAGIÆ CAUSIS PRÆCIPUIS.

Cauſæ dyſphagiæ præcipuæ (eis quæ ex mala partium fabrica oriuntur exceptis) hæ ſunt.

1mò, Corpora extranea ingeſta viam cibi per œſophagum impedientia.

2dò, Oeſophagi iter partium vicinarum tumore, duritie aut pondere, anguſtum redditum.

3tiò, Oeſophagi inflammatio.

4tò, Inflammati œſophagi effectus.

5tò, Oeſophagi ſpaſmus.

6tò, Oeſophagi paralyſis.

7mò, Venena in œſophagum aut ventriculum admiſſa; vel materia intra ventriculum fermentatione nata.

8vò, Oeſophagi vulnera, vel ipſe œſophagus ruptus.

CAPUT

CAPUT PRIMUM.

Corpora pharyngem aut œſophagum obſtruentia, aut acumine ſuo latera œſophagi penetrant, aut mole ſuâ deglutitioni obſtant; ſuntque vel ſolubilia vel inſolubilia.

Corpore in humano, multóque magìs carnivoris in animalibus avibusque prædæ, licet œſophagus iis ſit prævalidus, mirè dilatabilis*, vique reſiliendi gaudeat; boli cibi, aliæve res extraneæ in œſophago hærentes, maximam anxietatem, et, laryngem tracheamque prementes, aliquando ſubitam mortem inferunt.

A

* Vid. Haller. Element. Phyſ. vol. vi. pag. 98.

A Wiero * memoratur exemplum, hominis ab ovo integro deglutito ſuffocati; ovum in œſophago hæſit, tracheamque compreſſit.

Boves haud raro ab battatis in œſophagis eorum infixis pereunt.

Chirurgus Forster, urbis Hull incola, hiſtoriam dedit † piſcatoris extincti per piſcem Soleam vivam in œſophagum ejus irruentem; quam Patri meo, in muſeo ejus ſervandam, miſit.

Burserius exemplum memoriæ tradidit vermium, inter ſeſe nexorum, ægrum ſuffocantium ‡.

Bartholin

* Vid. Tom. I. Mem. de l'Acad. Chirurg. Pariſ.

† Vid. *Hull Packet*, Auguſt 21. 1792.

‡ Vid. Burserii Inſt. Med. Pract. Vol. iv. p. 291.

Bartholin mentionem fecit de viro qui obiit ſubitò convulſus, propter vitri fruſtum gulæ inhærens *.

Apud auctores plurima quoque alia exempla memoriæ traduntur, cibi, vitri, nummi, acuum, acicularum, plumarum, &c. gulæ inhærentium †.

Aliquando

---

* Vid. Cent. V. Hiſt. 66.

† Vid. Dodonæi Obſ. Med. cap. 17.

Ephem. Nat. Cur. Decur. 1. anno 111. Obſ. 141.

Halleri Element. Phyſ. vol. vi. pag. 90.

Arculani Pract. cap. 57.

Edin. Med. Eſſays, vol. i.

Rhodius, Cent. 12. Obſ. 50. Vide etiam Obſ. 22.

Vid.

Aliquando res tales non ſolùm per œſophagum, verum etiam per totum canalem alimentarium, illæſis inteſtinis, tranſeunt, et cum fæcibus ejiciuntur. In Patris mei muſeo, globulus vitreus, a chirurgo cel. ALEXANDRO WOOD acceptus, circiter pollices tres in circuitu æquans, ſervatur, quique per infantem biennem ſine viſcerum injuria tranſiit. Inſignius adhuc exemplum ſervatur, viz. circini duos pollices et $\frac{5}{8}$ longi, a puella tres annos nata, deglutiti, quique, illæſis viſceribus, eodem modo ac in priori exemplo exivit. De pluribus exemplis ab aliis certior ſum factus, in

---

Vid. MANGETI Biblioth. Chirur. p. 302 et 322.

SWIETEN et SCHENKIUS, Lib. 2. De Suffoc. Obſ. 1.

DIEMERBROEK. Anat. lib. 2. cap. 15.

Mem. de l'Acad. Roy. de Chirurg. tom. i. pag. 450.

in quibus aciculæ, corporaque alia cuſpidata, canalem alimentarium permeaverunt.

Sed œſophagus, ventriculus, aut viſcera, ſæpè ob res extraneas deglutitas magnoperè læduntur.

Oeſophagus cibo ipſo nonnunquam adeo diſtrahitur, ut fibræ ejus muſculoſæ munere ſuo proprio fungi nequeant.

Re aliquâ in œſophago diu inhærente, non ſubito ſuffocante, contractio ſæpè fit ſupra infraque eam: Cujus exemplum in Tab. III. fig. 1. delineatur, quo obolus in œſophagi parte media pueri novennis per quadriennium latuerat, poſteáque, puero phthiſi abrepto, inveniebatur.

Res quævis dura, concoctu difficilis, etiam minima, diu in œſophago aut viſceribus recondita, tanquam nucleus concretis formandis, aut in ventriculo aut in inteſtinis inſervit; multa enim concreta, in Patris mei muſeo ſervata, in inteſtinis reperta, oſſa fructuum, veluti

luti prunorum aut ceraſorum, pro nucleo exhibuerunt.

Aciculæ devoratæ ſanguinis vomitum nonnunquam efficiunt * : Pruni os hæmatemeſin unico exemplo lethalem effecit.

Aciculæ interdum viſcera perforant, inflammationem gignunt, ac mortem inducunt †.

Aliquandoque acus ventriculum perforant ‡, indéque in alias corporis partes, verbi gratiâ, in ureterem ||, aut in veſicam urinariam §, viam ſibi faciunt.

Res

---

* Vid. Vol. i. Act. BERLIN. pag. 53.

† Vid. MONRO's Burſæ Mucoſæ, pag. 42. Tab. X.

* Vid. Lond. Phil. Tranſ. anno 1696, art. 2.

|| Vid. JUL. CESAR CLAUDINUS, Reſp. Med. 40.

§ Vid. PLATER. tom. iii. lib. 2. cap. 10. De Mictione.

Vid.

Res etiam œſophago inhærentes, quæ non viis ſolitis tranſeunt, nec arte chirurgi extrahantur, nova ſibi itinera faciunt * ; undè abceſſus ; inciſoque abceſſu, res vulgò tumoris verticem occupans facilè extrahitur †.

Res aliquando deglutitæ propè anum hærent. De viro a Patre meo certior ſum factus, qui dolorem vehementiſſimum, cum inflammatione et tumore, circa anum ſenſit ; pure formato, tumoreque inciſo, pure fœtido emiſſo,

Vid. Etiam, DIEMERBROEK, Lib. Anat. cap. 173.
Etiam, MIZALDUS, cent. 1. aphor. 3.
Etiam, THONERUS, lib. 3. obſ. 2.
Etiam, BONET. Med. Sept. lib. 3. ſect. 29. cap. 25.

* Vid. MIZALD. cent. 1.

† Vid. Mem. de l'Acad. Roy. de Chirurg. tom. i.

emiſſo, os ex capite piſcis Aſelli dicti inventum fuit; quo exciſo, brevi convaluit.

DE DIAGNOSI.

Materia quævis in œſophago latens, ex dolore, anxietate, et ſuffocationis ſenſu, indè orto, facillimè dignoſcitur.

Secundùm rei molem, devoratio et reſpiratio plus minúsve impediuntur; res autem permagnæ deglutitionem prorsùs tollunt.

Quo de re in œſophago latente certiùs pateat, ſtylo oſſis cete, (ANGLIS *a Probang*), ad œſophagum perſcrutandum utimur.

DE PROGNOSI.

Dum res deglutita in œſophago manet, prognoſis plerumque fauſta eſt, quoniam vel ejici vel idoneis inſtrumentis extrahi poteſt.

Si

Si verò res cuſpidata inſolubilis in ventriculum deſcenderit, prognoſis incerta ſit oportet.

DE MEDENDI RATIONE.

Medendi ratio, cùm ad ſanandum, tùm ad leniendum morbum, variat multùm, ſecundùm varios ſitus rerum, quæ in œſophago hærent.

Si res in œſophago latens ſit ſolutu facilis, ut in ventriculum detrudatur, niſi immineat ſuffocatio, minimè opus eſt ; a liquore enim ab œſophago ſecreto, lubricatâ atque mollitâ, partimque ſolutâ, præcipuè corpore per ſomnum laxato, ſponte dilabitur, vel poſtquàm diu in œſophago latuerit, vomitus vi ejici poteſt. Fabricius ab Aquapendente de exemplo ſimili mentionem fecit, in quo os, partim

partim diſſolutum, vomitu ex œſophago expulſum fuit *.

Res verò inſolubilis exiſtens, et reſpirationem etiam impediens, ex œſophago removeri debet.

Hoc fit gutture plumâ irritato ad vomitum excitandum; nec indè ſequitur periculum, ſtimulo enim remoto, vomitus ceſſat.

Vel ſi res in œſophago infixa totum œſophagum non implet, ut evomatur nitendum per ipecacuanham aut antimonium tartariſatum, vel per emetica præſentiora, uti zincum vitriolatum, cuprum vitriolatum, et flavum hydrargyri oxidum.

Si emetica æger deglutire nequeat, per anum injici oportet.

Hoc conſilio antimonii tartariſati ſolutio, vel nicotianæ infuſum, adhibetur; hoc in-

fuſum

---

* Vid. Op. Chirurg. cap. 39.

fuſum autem, niſi cautiſſimè adhibetur, periculoſum eſt.

Propter conſenſum quoque inſignem inter cutem, ventriculum et viſcera, vomitus, nicotianæ infuſo, cuti illito, excitari poteſt.

Apud veteres mos fuit, alvum, pedibus immerſis in hellebori infuſo, purgare.

Viam longè diverſam emeticorum exhibendorum tentabat Schmucher, in caſu militis cujus in gula cibi buccea inhæſerat, qui neque ſurſum nec deorſum pelli poterat: Ille ſolutionem antimonii tartariſati in brachii venam infudit, et ſemihora poſteà cibi bolus vomitu ejiciebatur *.

In primis tomis Actorum Societatis Londinensis, ſcriptisque Halleri, multa traduntur experimenta, undè veriſimile fit, remedia cathartica et emetica ſanguinis maſſæ immixta,

* Vid. Miſcell. Chirurg. vol. i. pag. 335.

ta, eoſdem effectus ac ore data producere *. Horum tamen ſemper eſt ſummum periculum, et propter medicamenti vires, et propter aëra ſimùl cum eo in venam receptum; multa enim traduntur exempla, in quibus lactis vel puris etiam pauxillum in venam infuſum, mortem animali intulerit.

Remedia quædam volatilia, nec ore recepta, nec per anum injecta, eodem modo agunt; et ſic vomitus excitari poteſt.

BALTHAZZAR GLASSIUS † rem metallicam quæ primò in œſophago hæſerat, et poſteà in ventriculum deſcenderat, ſolvere tentabat.

Hoc

---

* Vid. etiam REGNAUDOT Diſſert. Med. Inaug. de Chirurg. Infuſ. renovand. LUGD. BAT.—Etiam vide FRIEND. Emmenalogia.

† Vid. Mem. de l'Acad. Roy. de Chirurg. PARIS. vol. i. pag. 538.

Hoc conſilio, puero qui plumbum devoraverat, acetum deſtillatum, quo plumbum ſolvitur, et in ceruſſam acetatam mutatur, præſcripſit. Hoc autem non ſolùm propter alia mala ab aceto deſtillato in internam teneram et mobilem œſophagi tunicam periculoſum eſt, verum etiam quia ceruſſa acetata ut venenum in corpus humanum agit.

Hoc autem modo, aurum, argentum, aut plumbum, in œſophago hærens, hydrargyro infuſo amoveri aut molliri poſſunt; ita in ventriculum faciliùs dilabentur, undè vomitu aut ano ejici poſſunt: et, ſine dubio, conſtrictis inteſtinis, hydrargyrus magnâ copiâ, ſine ullo malo, adhibitus fuit.

His remediis infeliciter tentatis, inſtrumentis chirurgicis uti debemus.

Forcipe recto res in gutture facilè extrahi poteſt. Re autem altiùs in œſophagum immersâ, forceps curva, manu dextrâ Chirurgi prehensâ, ac indicatore ſiniſtræ manus rectâ,

accommodatior

accommodatior eſt ; ſic enim cibi, aut cujuſvis alius rei fruſtum, circa epiglottidem fixum, extrahi poteſt.

Pro nummi ex œſophago extractione, os cetaceum longum, cui duo tenacula obtuſa nectuntur *, quale Pater meus fabricari curavit, multis abhinc annis, ac prælectionibus ſuis monſtravit, adhibendum eſt.

Dum enim tenacula ultra nummum tranſmiſſa ac dein retracta, hunc prehendunt, œſophagi latera cavent ne nummus ex tenaculis elabatur ; atque nummus ipſe, quoque, a tenaculis œſophagum defendit.

Ad

* Vid. Tab. IV. fig. 1. vel fig. 2. Pars talis inſtrumenti cetacea debet eſſe viginti pollices longa, ut ad ventriculum pertingat, ac ne dilabatur e manu Chirurgi, quod reverà in unico ſaltem exemplo accidiſſe videtur, et ægrō mortem intuliſſe. — Vid. Tom. i. Mem. de l'Acad. Roy. de Chirurg. PARIS.

Ad oſſa ex œſophago extrahenda, Dr STEDMAN inſtrumento ad utramque finem curvo utebatur; et ad hami extremum, ne læderetur œſophagus, globulum ritè appoſuit *; ſi enim hami extremum acutum fuerit, resque in œſophago inhærens haud magnæ molis, adeóve mollis ut inſtrumenti mucro ibi infigi nequeat, periculum eſt ne œſophagus ipſe vulneretur; memoraturque exemplum †, in quo œſophagi ipſius pars, ab hujuſcemodi inſtrumento evellebatur.

Dr PERROTIN filo ferreo implicuit, atque extraxit, os in œſophagum infixum.

Dr G. CLEGHORN, ſummâ arte, plumam puellæ e gutture, per os cetaceum, vittâ circumdatum, extraxit ‡.

* Vid. Edin. Med. Eſſays, vol. i.

† Vid. Mem. de l'Acad. Royale Chirurg. PARIS, tom. i.

‡ Vid. LOND. Med. Obſ. vol. iii. pag. 7.

Res autem parvæ, veluti acus, œſophago inhærentes, multò difficiliùs extrahuntur; et alii ſcriptores alia inſtrumenta, tanquam conſilio huic maximè accommodata, laudaverunt.

In Tab. IV. fig. 5. delineatur inſtrumentum, quod Pater meus dudum fabricari direxit, quo acus vel oſſa parva ex œſophago extrahi poſſunt. Hoc inſtrumentum ex ſtylo cetaceo conſtat; ad extremum cujus, forceps parva, e chalybe fabricata, infigitur; deprimendo annulos ei adaptatos, partes forcipis comprimuntur.

Hoc inſtrumento in œſophagum immiſſo, ſedeque rei in œſophago latente inventâ, fiſtulâque ſubductâ, forceps vi reſiliendi ſeſe aperit; reque inter forcipis partes inclusâ, reprimendo fiſtulam rem prehendemus.

Petit ad hanc rem inſtrumentum quodammodo ſimile ei Doctoris Perrotin fabricavit; eoque judice, acus per hoc facilè extrahi poſſunt, undequaque enim movetur. Hoc inſtrumentum

ſtrumentum ex longo oſſe cetaceo conſtat, cui annuli plurimi inſeruntur *.

De la Haye ad parva oſſa extrahenda, inſtrumentum ſibi proprium feliciter adhibuit, quod his verbis deſcribitur †: "Il prit un ſtilet "d'argent, long et très flexible, (c'étoit celui "de la plus longue de ſes algalies); il paſſa, "dans l'anneau qui termine ce ſtilet, plu-"ſieurs brins de filaſſe aſſez fine; il forma "pluſieurs lacs de toute la longeur de cette "filaſſe; il introduiſit ce ſtilet dans l'œſo-"phage; lorſqu'il l'eut placé au delà du "corps étranger, il le retira doucement, en "lui faiſant faire des demi-tours à droit et à "gauche, afin d'engager l'epingle dans le "pacquet de lacs formés par la filaſſe: Et ce "procédé

* Vid. Mem. de l'Acad. Roy. Chir. Paris. tom. i.

† Vid. Mem. de l'Acad. Roy. Chir. Paris. tom. i.

" procédé ingenieux lui reuſſit fort heureuſe-
" ment."

Ut res in œſophago hærentes removeantur, in hiſce præcipuè exemplis in quibus œſophagus haud omninò obſtruitur, ſpongia in extremo oſſis cetacei a Petit* fixa, laudatur. Niſi autem ſpongia fiſtula includatur, et ſimùl cum fiſtula ultra rem in œſophago hærentem introducatur, ne eam in ventriculum impellat periculum eſt.

Spongiâ ita intromiſsâ, madefacienda eſt ut tumeat, aquâ per fiſtulam infusâ ; tunc fiſtula primò extrahatur, et poſteà os cetaceum cui ſpongia udâ redditâ affigitur ; plures forſitan poſt conatus, res, in œſophago infixâ, extrahi poteſt.

Ab hiſce verò inſtrumentis diverſis, acus, aliaque corpora, ne in ventriculum impellantur

* Vid. Mem. de l'Acad. Roy. de Chirurg. Paris. tom. i. p. 491.

tur cavendum; res enim in œſophago hærentes, eis inſtrumentis æquè facilè in ventriculum impelluntur, ac extrahuntur; indè dolor, multique alii morbi, originem trahunt.

Ut de hac re præcaveatur, fiſtulam coriaceam, longum os cetaceum tegentem ſetis plurimis obſitum, fabricandam curavi *. Os hoc cetaceum in œſophagum detruditur; eoque altè detruſo, ſubducenda eſt fiſtula, et acus ut indè tollatur aggrediendum; per ſetas eam prehendere conamur, et poſt plures conatus fortaſsè deprehendemus.

Vice ſetarum, partes gummi elaſtici oſſi cetaceo figi poſſunt, et hæ quoque fiſtula tegi.

Dominus Jardine, Claſſis Regiæ Chirurgus, inſtrumentum ad acus ex œſophago extrahendas probè excogitatum, ad Patrem meum miſit. Ex oſſe cetaceo, cui plicæ plurimæ filorum

* Vid. Tab. IV. fig. 3.

filorum ex inteſtinis felinis circumdantur, conſtat ; eoque in œſophago ritè poſito, viſceris felini plicæ illæ extrorsùm per fiſtulam hoc os cetaceum includentem, ut nodus formetur *, premuntur.

Inſtrumentum quodammodo ſimile, in Tab. V. fig. 3. delineatur.

Conatibus omnibus ad rem extrahendam nihil valentibus, ea in ventriculum impelli debet.

Rerum emollientium in œſophagum infuſio a RIEDLINO †, experientiæ fide, laudatur.

Niſi res autem tales cautè injiciantur, ne œſophagi fibræ muſculoſæ diſtrahantur aut torpidæ reddantur, metuendum eſt.

Remedium

---

* Vid. Tab. V. fig. 1. et 2.

† Vid. LIN. Medic. ann. 2. Octob. art. 3.

Remedium autem præſentius eſt, ut oleum copioſè et quàm citiſſimè æger bibat; hinc lubricatur œſophagus.

Æger quoque in balneum tepidum deſcendat oportet; et opio, vel ore vel enemate dato, tumor et tenſio, quo corporis infixi deſcenſus in ventriculum facilior fiat, minui poſſunt: Eodem modo ac urethra ſpaſmo laborante, olei injectio ſi non ſpaſmum ſuperet, candelæ medicatæ introitum faciliorem reddit.

Ad res in ventriculum impellendas, ſpongia oſſi cetaceo affixa in uſum plerumque vocatur. Ad idem conſilium globulus plumbeus ad extremum fili ferrei fixus a PETIT adhibetur, et inſtrumenta ſimilia a VERDUC * et aliis laudata et adhibita. Sed ſphæroides † ex eburno confecta

---

* Vid. Op. Chirurg. cap. 25.

† Vid. Tab. IV. fig. 4.

confecta, et oleo inuncta, ob lævitatem ſuam, huic conſilio melius inſervit.

Re inſolubili in ventriculum detrusâ, tranſitus ejus per inteſtina facilior erit, ſi æger magnâ copiâ lini infuſum, gummi Arabici mucilaginem, et medicamenta ſimilia, bibat; et quoque, per hæc, inteſtina minùs obnoxia ſunt injuriæ ex rebus acutis ibi latentibus.

Tunc Winslow præceptis obtemperandum. Winslow, ut ægrotus primò in dextrum latus, deinde in dorſum reclinet, ſuadet, eo conſilio quoniam pylorus retrorsùm patet, ut res in ventriculo incluſa promptiùs in duodenum tranſeat; pylorus autem, cùm cuſtodis januæ munere, vi muſculosâ ſphincteris ſui, accuratè fungatur, talis corporis ſitus minùs fortaſsè quàm credidit auctor celeberrimus valet.

Poſtremò, ad remedia purgantia draſtica confugiendum eſt, ut via corpori extraneo per anum pateat.

Re

Re in gutture hærente, ore extrahi et in ventriculum impelli recuſante, ægrique ſuffocatione imminente, ad rem extrahendam incidendus eſt ipſe œſophagus.

Hæc operatio a GUATANNI *, et ab aliis, ſine lethali exitu inſtituebatur; et, libro ſuprà notato, duo exempla feliciſſima hujuſmodi in corpore humano perfecta, memorantur.

Si hanc operationem experiri velimus, hoc modo progrediendum:

Secetur cutis juxta tracheæ latus ſiniſtrum; tum trachea cum muſculis tegentibus, et muſculo ſternomaſtoideo, a ſe invicem, digitis vel hamis obtuſis diſtrahantur; nervis, dein, primariis, ac vaſis magnis, cautè evitatis, incidatur œſophagus ſecundum longitudinem, ut materies eo incluſa removeatur.

E Si

---

* Vid. Mem. de l'Acad. Royale Chirurg. PARIS. tom. iii. pag. 14.

Si vas majus vulneretur, ligaturâ ſtatim comprimi debet.

Vulneris curatio ſummam ſolertiam requirit; capite fixo manente, donec perficiatur cura; ægroque interea enematibus nutrito.

CAPUT SECUNDUM.

Iter quo cibus ex ore in ventriculum tranſit, partium vicinarum tumore, aut duritie auctâ, difficile redditur, aut prorsùs impeditur.

Dyſphagia ex linguæ * et pharyngis morbis, veluti ex tumoribus, vel linguæ ipſius, vel ſub lingua naſcentibus, originem ducere poteſt.

Exemplum

* Vid. Ephem. Nat. Decur. III. Anno III. Obſ. 157.

Exemplum inſigne ranulæ congenitæ, ex ductu glandulæ maxillaris inferioris ſiniſtræ obſtructo et dilatato, dyſphagiam inferentis, Pater meus conſpexit : in hoc, lingua ita ſurſum premebatur, ut dentes medii inciſores quartam pollicis partem a ſe invicem diſtarent, ac vocem diſtinctam proferre nequiret æger.

Hic tumor a Patre meo et cel. BENJAMINO BELL inciſus fuit ; vulnerique, ductui glandulæ maxillaris inferioris illato, inſerto tubo argenteo, convaluit æger.

Lingua quoque, ex inflammatione oris, palato vel genæ interdum adhæreſcit.

Tumores quoque, quales polypi magni, naſo aut gutture nati aut indè pendentes *, dyſphagiam efficiunt. Et idem vitium cauſam ſuam tumores in ore natos agnoſcit ; ita materies

* Vid. Tab. VI. et VII.

teries oſſea, ex inferiore maxilla orta, totum ferè os impleſſe memoratur *.

In amygdalarum inflammatione, ſuppuratione, tumore, earumve ſchirro †, faucium iſthmus juſtò anguſtior fit; undè dyſphagia. Morbus quoque ſequitur quando uvula peccat ‡, vel glandulæ palati morboſæ redduntur. Ex palato etiam perforato, idem vitium oritur ||.

Lue

---

* Vid. Mem. de l'Acad. Roy. de Chirurg. PARIS. tom. v.

† Exemplum tale in Tab. XIII. delineatur.

‡ Vid. Ephem. Nat. Cur. Decur. II. Ann. V. Obſ. 5.—Vid. etiam, MEEKREN Obſ. Med. Chirurg. cap. 12.—Et exemplum ſimile in muſeo Patris mei ſervatur.

|| Vid. MORGAGNI, Epiſt. xlviii. art. 66.

SAUVAGES. Noſolog.

Lue venerea palatum oſſeum ſæpè deletur; hominemque novi, qui argenteo cuneolo palati foramen obturavit.

Exoſtoſes magnæ ex oſſe hyoide, interdum devorationem impediunt. Oſſeo-cartilaginoſus tumor alterius cornu oſſis hyoïdis, pilâ eburneâ (Anglis *a billiard-ball*) major, dyſphagiæ ſimùl ac ſpirandi anguſtiæ causâ, carptim a Patre meo et Benjamino Bell exſectus fuit, ſummo cum ægri levamine.

Dyſphagiam a luxatione cornu oſſis hyoïdis, memorat Valsalva; ægerque, reductâ luxatione, convaluit *.

Dessault exemplum aliud notabile dyſphagiæ memorat; adoleſcentis, qui vitam ſuam abrumpere volens, glandem plumbeam per

---

* Vid. Valsalva de Aure, c. 2. 20.

Etiam, Molinelli, in Comment. Bon. T. V. Pars II. pag. 1.

per ſcloppum minorem (ANGLIS *a piſtol*) ſibi in os immiſit *.

Dyſphagia ſæpiſſimè oritur a morbis epiglottidis, ſicut ejus inflammatione †, eroſione ‡, induratione ||, vel ligamento ejus nimìs curtato § ; aut epiglottide ipſa oſſeâ factâ, undè ea dyſphagiæ ſpecies quæ tuſſiculoſa ¶ appellatur, quæque ægri timore, ne potus aſſumptus in tracheam tranſeat, HILDANO judice, augetur.

Luxationem

* Vid. Journal de Chirurg. vol. i.

† Vid. MAYNWARING, Med. Facts and Obſ. vol. i.

‡ Vid. SCHURIG. Chylologia, pag. 257.

|| Vid. BONET. Sepulch. Lib. III. Sect. iv. Obſ. 6.

§ Vid. Act. Nat. Cur. Vol. vi. Obſ. 26.

¶ Vid. SAUVAGES. Noſolog.

Luxationem epiglottidis dyſphagiæ cauſam aliquando dare, a nonnullis affirmatur *.

Laryngis morbi, veluti cartilagines ejus luxatæ †, aut tumores indè naſcentes, idem efficere ſolent ‡.

Glandularum lymphaticarum colli moles aucta ||, vel nimia circa œſophagum pinguedo collecta, aut glandulæ bronchiales et œſophageæ

* Vid. Ephem. Nat. Cur. Centur. III. et IV. Obſ. 112.

† Vid. Act. Nat. Cur. Vol. vi. Obſ. 90.

‡ Vid. Ephem. Nat. Cur. Decur. II. Anno II. Obſ. 116.

|| Vid. Gooch's Survey, Vol. ii. p. 120.

Etiam, De Haen, De Deglut. læſa, pag. 7.

Etiam, Rhodius, Cent. II. Obſ. 47.

geæ * grandiores factæ, devorationem impedire poſſunt.

Tumores ſtrumoſi †, ſteatomataque ‡, idem vitium interdum inducunt.

Materia quoque inter vertebras cervicales cumulata, vel vertebrarum cervicalium curvatura, eidem morbo anſam præbent.

In ſpina etiam ventoſa, vertebræ præter naturam tumentes, pharyngem et œſophagum comprimunt, et dyſphagiam inducunt : cujus rei exemplum a Patre meo viſum fuit.

In nonnullis caſibus, in quibus homines, gutture ſecto, mortem ſibi ipſis conſciſcere volunt,

---

* Vid. Morgagni, Epiſt. xxviii. art. 16.

† Vid. Bresl. Samml. 1722. pag. 399.

‡ Vid. Act. Nat. Cur. Vol. vi. Obſ. 149.

Etiam, Fab. Hildan. Cent. II. Obſ. 44.

Etiam, Edin. Med. Eſſays, vol. iii. p. 322.

lunt, ipſe œſophagus aliquando ſecatur; vel, ſi ligamentum latum, os hyoides cartilagini thyroideæ conjungens, ſecetur, larynx in dorſi ſpinam recidet, dyſphagiamque inducet.

Glandula thyroidea tumefacta, quod in bronchocele fit *, impeditam deglutitionem ſæpè facit.

Glandularum lymphaticarum nonnullæ, eæ præcipuè intra thoracem ſitæ, adeò œſophago vicinæ ſunt, ut, ſi magnoperè tumeant, ipſarum moles œſophagi cavum juſtò anguſtius reddat.

Devoratio impedita ex ipſius cordis palpitatione, a Doctore MEAD evenire dicitur.

Oritur quoque dyſphagia ex aortæ deſcendentis aneuriſmate. Pater meus et chirurgus cel. ANDREAS WOOD, hujus exemplum inſig-

* Vid. DE HAEN de Deglut. læſa, exemplum ſecundum.

ne viderunt; in quo, ob ingentem ſanguinis copiam intra aörtam coacti, devoratio difficilis evaſit, atque aëris in ſiniſtrum tracheæ ramum introïtus penitùs ferè intercluſus eſt *.

Curſus arteriarum ex aortæ arcu orientium inſolitus, anſam dyſphagiæ dare poteſt. Exemplum in Tab. IX. delineatur; in quo, arteria ſubclaviana dextra, carotide dextrâ et ſiniſtrâ, et ſubclavianâ ſiniſtrâ, ex aörtæ arcu derivatis, oritur paulò infrà arteriam ſubclavianam ſiniſtram, et ponè tres alias arterias et tracheam tranſit ad dextrum latus †.

Oritur

---

* Vid. Tab. VIII.

Etiam, Dodonæus, Annot. cap. 30.

Etiam, Benivenii de Abditis.

Etiam, Morgagni Epiſt. 17. et 18.

† Vid. etiam, Mem. of the Med. Soc. of Lond. vol. ii.

Oritur quoque dyſphagia ex aneuriſmate arteriæ carotidis communis *.

Tumores inter tracheam et œſophagum †, vel abſceſſus pharyngem aut œſophagum comprimentes, dyſphagiæ anſam dent. Exemplum in Tab. X. delineatur; in quo, parte pharyngis ſuperiori exesâ, materies purulenta in laryngem evaſit, et ægram extinxit ‡.

Inſigne memoratur exemplum a Domino LUDLOW, quo ſacci præter naturam facti cum œſophago commercium habuerunt, cibusque ferè omnis devoratus in hos ſaccos tranſiit ||.

Viſcera

* Vid. WERNERI Epiſt. gratulatoria. LIPS. 1776.

† Vid. N. Act. Cur. Vol. v. Obſ. 24.

‡ Vid. N. Act. Nat. Cur. Vol. v. Obſ. 24.

|| Vid. LOND. Med. Obſ. and Inq. vol. iii. p. 85.

Viſcera thoracis *, aut abdominis †, magnoperè tumida, devorationem difficilem ſæpè reddunt ‡.

De his autem morbis levandis aut ſanandis, opuſculi fines arcti, etiam leviter tractare nos vetant.

CAPUT

* Vid. Com. Van Geuns, Act. Haarlem. p. 77.

† Vid. Morgagni de Sed. et Cauſ. Morborum, Epiſt. xxviii.

‡ Vid. Morgagni de Sed. et Cauſ. Morborum, Epiſt. xxiii. art. 4.

Etiam, Van Swieten. Comment. ad § 797. pag. 649.

CAPUT TERTIUM.

DE OESOPHAGO INFLAMMATO, DYSPHAGIAQUE INDE NATA.

Iter ex ore in ventriculum rebus externis, ſicut corporibus acutis, calidis, fluidisve acrioribus ingeſtis, inflammationi obnoxium fit; hinc juſtò mobilius evadit, ſimúlque cavum ejus propter tunicas conſtrictas et condenſatas anguſtior redditur.

Oeſophagi quoque inflammatio a morbis totius corporis, veluti phlegmaſiis, cynanche tonſillari, maligna, pharyngea, et parotidea, induci forſitan poteſt.

Oeſophagus quoque in Culleni exanthematibus adeò inflammatur, aut adeò aphthis obſitus eſt, ut devorationem recuſet.

Inflammatio

Inflammatio ex variola orta, impedimentum devorationi inferre poteſt: Hoc vitium, uvulam aut velum palati pendulum puſtulis obſitum, tanquam cauſam ſuam agnoſcit.

Dr Gregory, prælectionibus ſuis, exemplum in quo eruptio *pemphigoſa* ex ore in guttur diffuſa, tranſitum cibi per œſophagum impediebat, ſeſe vidiſſe memorat.

Deglutiendi quoque difficultas in extremo phthiſeos gradu aliquando occurrit. In hoc, morbisque quibuſdam putridis, dyſphagia, partim gutturi et œſophago tenerioribus factis, et partim gutturi propter frequentem excreationem excoriato, tribuenda eſt; hinc omnium ægri conatuum devorandi, dolor urgens comes eſt.

Tale devorandi impedimentum, partim œſophagi inflammationi, aut conditioni ejus irritabili, partim ægri imbecillitati, tribuendum.

Oeſophagi

Oeſophagi quoque inflammatio hydrophobiam comitatur *. Mulierem hoc morbo ſæviſſimo laborantem, egomet vidi; circiter octo poſt morſum acceptum vixit hebdomadas; inciſo cadavere, nihil morboſum præter œſophagi inflammationem inventum.

DE OESOPHAGI INFLAMMATI DIAGNOSI.

Difficillimè inter œſophagum et pharyngem inflammatum diſtinguitur: Oeſophago autem inflammato, dolor multùm devoratione augetur, et uſque ad ventriculum pertingit; præterea, gutturis inſpectione, ſeſe non oſtendit.

DE

* Vid. Boerh. Aphor. ab aph. 1128 ad 1147.

Etiam, Obſ. Hillar. pag. 248.

DE PROGNOSI.

Oeſophagi inflammatio, propter diſtributionem cæterorum ramorum paris vagi octavi nervorum ſuper partes vitales ac canalem alimentarium, multò periculoſior, eâ qua alia corporis organa ejuſdem magnitudinis ſensûsque afficiuntur, eſſe videtur.

DE MEDENDI RATIONE.

Oeſophagi inflammatio plerumque ſanatu facilis eſt. Inflammatio enim, tenſio, et tumor œſophagi, tantum doloris præcipuè ægro inter devorandum pariunt, ut ipſe cibum ſolidum, ante inflammationem magnoperè levatam, ſumere nolit. Ægro autem in conatibus ſuis devorandi perſeveranti, ſpaſmi aliquando, ſumpto etiam cibo mitiſſimo, oriuntur.

Ne

Ne augeatur inflammatio, remedia antiphlogiſtica adhibenda ſunt.

Hirudines, collo applicatæ, præſens auxilium afferunt. Veſicatoria quoque in hac, ſicut in aliis inflammationibus, forſitan proderunt. Ex hirudinibus aut veſicatoriis ad partem thoracis poſteriorem, propè ſpinam, quo ſanguinis impetus in vaſis ex aorta deſcendente natis minuatur, haud procùl ab arteriis œſophageis appoſitis, maximum commodum ſperare licet. Nec diaphoretica mitiora ſimùl cum veſicatoriis rejicienda.

Unà cum his remediis, gargariſmata emollientia, velut althææ decocta, lini infuſa, tepidi quoque vapores in tracheam et pulmones inhalati, maximè valent: trachea enim, vaſa ſua, nervosque, ex eiſdem radicibus ac œſophagus habet.

Balneum tepidum quo removeatur dolor, minuaturque œſophagi tenſio, inflammationem etiam minuit.

CAPUT QUARTUM.

DE DYSPHAGIA QUÆ EX PHARYNGE OESOPHAGOVE PRIUS INFLAMMATIS ORIGINEM TRAHIT.

Durante igitur œſophagi inflammatione, latera œſophagi oppoſita interdum concreſcunt *. Suppuratio quoque brevi aliquando ſupervenit, fitque abſceſſus, qui mole ſuâ œſophagum totum obſtruit.

Van Doeveren exemplum memorat, in quo, inter vertebras ſpinæ œſophagique partem

---

* Vid. Act. Hafn. Vol. i. Obſ. 109. (Ex Variola.)

Etiam, Blancard. Collect. Med. Phyſ. Cent. iii. Obſ. 54.

tem poſteriorem, abſceſſus natus fuit, qui omnem cibi per œſophagum deſcenſum impedivit *.

Acuta quoque et inſolubilia in œſophago hærentia ſuppurationem ei nonnunquam inferunt †.

ROESLERUS de puella mentionem facit, cujus in gutture hæſit pruni os, quæque materiem ſanguinolentam expuere ſolebat; eadem tamen febrim, devorandi difficultatem magnam, et convulſiones, paſſa, os illud tandem tuſſi ejecit ‡.

Materies

---

* Vid. BLEULAND. de ſana et morboſa Oeſoph. Fabr. pag. 53.

† Vid. MORGAGNI, Epiſt. xv. art. 15.

‡ Vid. BONET. Med. Sep. Lib. III. de Oeſophagi Affectibus.

Etiam, PLATER, Obſ. lii. pag. 413.

Materies purulenta in earundem partium celluloſa ſubſtantia collectâ, ſubitò aliquando in earum cava erumpit ; indéque in laryngem tranſit, et ægrum ſuffocare minatur, aut reverà ſuffocat. Hoc pauperi cuidam evenit, qui, poſt frigus diuturnum, dolorem vehementiſſimum gutturis et devorandi impedimentum ſenſit. Hac in conditione per triennium vixit. Materie tandem hujuſmodi in gutture accumulatâ, ſuffocatione ſublatus fuit. Inciſo cadavere, materia purulenta, œſophago eroſo, in tracheam viam ſibi feciſſe inventa eſt *.

Materia quoque ejuſdem generis, pulmonibus ulcere exeſis, in œſophagum erumpere poteſt †.

Cibus

* Vid. Tab. XI.

† Vid. Keir in Med. Beytragen, L. n. II.

Cibus ipſe aliquando non in ventriculum, ſed in partem œſophagi eroſam tranſit; inque ſaccis præter naturam factis, quique materiem purulentam continent, reconditur *.

Oeſophagus, in morbis totius corporis, ut in cynanche pharyngea, aliisque morbis, ſæpè in ſuppurationem abit.

Oeſophagus quoque, æquè ac aliæ corporis partes, inflammatione vehemente exiſtente, gangrænæ obnoxius eſt; memoraturque exemplum †, in quo œſophagus totus gangrænâ affectus fuit.

Gangræna

* Vid. Vol. ii. Lond. Med. Obſ. and Inq.

Etiam, Burserii Inſt. Med. Pract. vol. iv. pag. 292.

† Vid. Monthly Review, vol. 61.

Gangræna quoque ab inſtrumenti in œſophagum ſæpè detruſi, irritatione *, aut materia calida aut acri in guttur aut œſophagum recepta, oritur: Cujus rei Gregorius illuſtriſſimus exemplum inſigne mecum communicavit, puellæ quæ, acido ſulphurico ſorpto, quatuordecim exindè diebus elapſis, magnam œſophagi partem vomitu ejecerat.

Inflammatio, comitante condenſatione et œſophagi duritie, ejuſdem anguſtiam inducere poteſt. Hæc verò anguſtia nonnunquam ſine inſigni callo fit; eodem modo ac inteſtinorum *intùs-ſuſceptio* eorum ſtricturam, ſine duritie multa, aliquando efficit.

Oeſophagi conſtricti multa traduntur exempla, quorum inſigniſſimum memorat Sampsonius,

* Vid. Mem. de l'Acad. Royale Chirurg. Paris. tom. i. pag. 530.

NIUS *, quo, ægro inediâ perempto, et cadavere diſſecto, œſophagus adeò contractus viſus eſt, ut ſetæ porcinæ vix capax eſſet.

Oeſophagus induratus unico loco contrahitur, dum pars loco conſtricto proxima magnoperè dilatatur †: Eodem modo ac in urethræ ſtricturis aliqua canalis hujus pars ampliatur.

Membrana œſophagi interior, per duos aut tres pollices, ubi pharyngis ad formandum œſophagum contractio fit, aut propè ventriculum, ſæpè denſatur ac coarctatur ‡.

Sed

* Vid. Miſcell. Curioſ. anno 1613. Obſ. 170.

† Vid. Tab. XI. lit. F. — Vid. etiam, BURSERII Inſt. Med. Pract. vol. iv. pag. 292. — Etiam, ODIER, in EDIN. Med. Com. vol. iii. — Etiam, WILMER's Surgery, p. 94.

‡ Vid. TRILLERI Diſſert. de Fame lethal. ex callo Oris Ventr.—Etiam, HALLERI Collect. Diſſ. Pract. tom. iii. pag. 31.—Etiam, Sepul. Anat. lib. 3.

Sed abſorptio quoque fibrarum muſculoſarum, et materiei calloſæ aut oſſeæ ſuppoſitio, inflammationem ejus ſequi poſſunt *.

Indè hæc induratio non ſolùm vi mechanicâ cibi tranſitum impedit; ſed, fibris muſculoſis ſolutis, buccea interdum partem morboſam attingit, citóque ore rejicitur.

Tumores, ſecundum ipſorum ſitum et originem, devorationem aut vomitum plus minúsve difficilem reddere poſſunt.

Oeſophagus aliquando partim anguſtatur, partim carne quadam naſcente ſpongiosâ adimpletur; et pars auguſtata æquè dura ac cartilago fit.

Tales annuli in partibus œſophagi diverſis formantur. Pater meus exemplum annulorum talium propè ventriculum naſcentium, tuberisque ſpongioſi in parte œſophagi interiori,

---

* Vid. Metzer, Adverſ. Med. vol. i. pag. 175.

riori, vice valvæ fungentis, conſpexit. Cibus ferè omnis e ventriculo prohibebatur, ægro intereà facilè vomente. Oeſophagus aliquando ulceratione carcinode afficitur. Guttur quoque ſimili modo lue venereâ læditur. Exempla ſunt innumera tumorum in œſophago natorum, (Vid. Tab. VI. VII. et XII.), aut a partibus vicinis in guttur pendentium, quæ chirurgiâ ſolâ curantur.

DE CAUSIS EXCITANTIBUS.

Exinanitionum ſolitarum ſuppreſſio, ſicut menſium, hæmorrhoidum, &c. a Doctore Percival et aliis anſam dyſphagiæ præbere dicitur, exemplaque opinionem hanc confirmantia traduntur.

Irritationes quoque variæ œſophagum inflammant. Tumorum autem ortus cauſa adhuc parùm cognita. Statum quendam, ac-

tionemque vaſorum abnormem, eos gignere nonnulli cenſent.

Nicotianæ fumus, fungo aut ſchirro in œſophago originem dare fertur; et habentur ii qui tali fumo gaudent, ſchirrho aut labii inferioris carcinomati magìs quàm alii proclives.

DE PROGNOSI.

In exemplis plerisque hoc capite memoratis, prognoſis infauſta eſt; vitia talia lenire, raró autem radicitùs (exemplis qui operatione chirurgi levantur exceptis) removere poſſumus.

DE DIAGNOSI.

Ex doloris levamine poſt œſophagi inflammationem, ex levi tremore ſuperveniente, ſenſuque

ſuque in gutture pulſus, ſiti permanente, dyſphagiâ perſtante, ſuppurationem factam eſſe conſtat.

Gangræna autem ſuperveniens, ex omni dolore ceſſante, fœtore, coloreque nigro materiei excreatæ, ex gutturis nigritie, artuum languore et frigore, ex pulſu celerrimo et parvo exiſtente, dignoſcitur.

Affectus alii hoc capite notati, ſolùm ex modo quo devoratio fit, œſophagum oſſe cetaceo perſcrutando, ex ſtatu ægri valetudinis ordinario cognito, imprimis ſi luis venereæ ſuſpicio ſit, dignoſcuntur.

DE MEDENDI RATIONE.

Suppuratione poſt inflammationem ſuperveniente, ut ea cataplaſmatibus emollientibus promoveatur, et dirumpatur tumor, nitendum eſt. Aut tumore ab parte inferiori inciſo,

aſtringentiâ

aſtringentiâ adhibendâ, ut ſanus reddatur œſophagus; dum, interim, puris in laryngem vel in ventriculum ingreſſus præcavetur.

Gangrenæ ortæ progreſſus, gargariſmatibus cinchonæ officinalis cum acidis junctis, opio, et enematibus nutrientibus, ad ægrum ſuſtentandum, adhibitis, eſt coërcendus. Si enim antiſeptica devorantur, gulæ dolorem, inflammationemque ne augeant periculum eſt.

Exempla dyſphagiæ nonnulla, œſophagi callo aut tumoribus inductæ, hydrargyro aliquando levata ſunt.

Dr Munckley * ſe plures tali œſophagi morbo

---

* Vid. Lond. Med. Tranſ. vol. i.

Etiam, Nahuys, pag. 231.

Etiam, Sandifort, Biblioth. Phyſ. Med. vol. ix. pag. 24.

Etiam, Geuns, Act. Haarl. tom. xi. pag. 112.

morbo laborantes, hydrargyro, omnibus aliis remediis incaſsùm tentatis, ſanâſſe affirmat.

In pleriſque autem hujuſmodi exemplis, æger nullum ex iſto remedio commodum percipiet. Hanc in mentem, non ſolùm propter tumorum analogiam intra naſum, os, pharyngem natorum, inductus ſum; verùm etiam propter exempla plura Patris mei curæ mandata, in quibus, præter argentum vivum, cicutâ, hyoſcyamoque, in uſum licet vocatis, eventus tamen infelix fuit. Indurationes itaque et ſtricturæ œſophagi a Munckley memoratæ, ex lue venerea ſine dubio originem duxerunt.

DE MODO TUMORIS EX GUTTURE TOLLENDI.

Levret polypos uteri ac vaginæ, ligaturâ excidendas ſuadet: illi tamen videbatur modum operandi, quem deſcripſit, non poſſe adhiberi

hiberi ad polypos in gutture natos tollendos *. Quùm verò Patri meo videbatur, polypos, in locis præcipuè arctis ſitos, exſcindi aut forcipe evelli non poſſe, ſine gravi injuria partibus vicinis illata, hæmorrhagia enormi, ac tumoris renaſcendi periculo, ob radices ejus relictos, ligaturam, in omni ferè caſu, exciſioni aut evulſioni prætulit; atque per triginta annos elapſos, varios modos quibus ſecundum tumoris ſitum, adhiberi poſſit, auditoribus ſuis in cadavere demonſtravit, argento nitrato poſteà polypi radici admoto, atque variis exemplis ægrotantium illuſtravit, in quibus, exitu ſecundo, operatio ſic inſtituta erat.

Inſpiciat

* Levret, Mem. de l'Acad. Royale de Chirurg. tom. iii. p. 599.: "Reſervant d'en parler dans un "autre memoire, en traitant des polypes de la gorge, "pour leſquels la même méthode ne pouvant pas "ſervir, j'en ai imaginé une autre, que je décrirai "alors dans toute ſon étendue."

Inſpiciat lector Tab. III. fig. 2. Tab. VI. XII. et XIII. ut tumorum naturam, inſtrumenta his tollendis adaptata, atque operandi modum, intelligat.

CAPUT QUINTUM.

Fibræ œſophagi muſculoſæ, nullâ etiam inflammatione præſente, nunc juſtò mobiliores factæ, ſpaſmo vel convulſionibus, ut in ſingultu, corripiuntur; nunc paralyſi minùs juſtò mobiles fiunt.

Hi morbi vulgò generis nervoſi affectûs eſſe cenſentur.

DE OESOPHAGI SPASMO.

Nunc majorem nunc minorem œſophagi ſenſum in hominibus diverſis animadvertimus.

Aquam

Aquam frigidam, cereviſiam effervefcentem, ſpiritus ardentes, alii aliis multò faciliùs hauriunt.

Rabie caninâ, pharynx et œſophagus adeò mobiles redduntur, ut aquæ guttulâ vel minimâ ore receptâ, totum corpus vehementer convellat.

Solidorum quoque bucceas majores minoresve varii homines devorant.

Corpore erecto, major œſophagi vis ad ſolida quàm fluida ingerenda neceſſe eſſe videtur; et, facultate devorandi deficiente, vulgò ſolida excipiendi facultas primò extinguitur.

Quando totum ſuum per curſum œſophagus ſpaſmo laborat, motu ejus inverſo aut antiperiſtaltico cibus magnâ vi rejicitur.

Aliis verò in exemplis œſophagi tantùm parte, ſcilicet inferiori, ſpaſmo laborante, cibus, tranſitu in ventriculum impedito, in œſophago diu detinetur.

Senem

Senem anteà ſaniſſimum cognovi, qui bis œſophagi ſpaſmo, per prandium correptus fuit. Primus morbi impetus, paucas poſt horas enemate anodyno ſublatus fuit; ſed impetus morbi alter, poſtquàm tres aut quatuor dies duraverat, (enemate anodyno aliisque incaſsùm tentatis remediis), ſponte tandem ceſſavit.

Gregorius cel. mecum exemplum puellæ hyſteriâ laborantis communicavit, cui dyſphagia per plures dies perſtans ſupervenit: et ſcintillâ electricâ per guttur elicitâ, levata fuit.

Oeſophagi ſpaſmo per ſcintillas electricas ſublato, ventriculus graviſſimè afficiebatur; ſed hæc quoque ventriculi affectio, eidem remedio tandem ceſſit.

Oosterdyk, de homine cui œſophagus duodecim dies ſpaſmo afficiebatur, mentionem facit *.

* Vid. Bleuland. de ſana et morboſa Oeſoph. Structura, pag. 56.

Æger quidam, totum per vitæ decurſum, œſophagi ſpaſmo, a Domino Aird, laborâſſe dicitur *.

Inſigne, puellæ, J. Matthew, œſophagi ſpaſmo vexatæ, exemplum, in Noſocomio noſtro, ineunte anno 1792, ſe obtulit.

Hæc puella, viginti annos nata, paroxyſmis epilepticis, paralyſi cruris alterius, dyſuriâ, et imperfecto alterius oculi viſu, laborabat. Paulò pòſt, devorandi facultate minutâ, muſculorum gutturis et brachiorum ſpaſmi ſuperveniebant: tandèm, devorandi facultate penitùs abolitâ, ægra eandem exercere conata, convulſionibus violentis correpta fuit. Morbi initio, enemata nutrientia data fuerunt. Eodem autem ingraveſcente; compertoque ſtylum cetaceum facillimè per œſophagum tranſire, cel. Dr Rutherford cibum ægræ in ventriculum injiciendum

* Vid. Edin. Med. Eſſays, vol. i.

injiciendum curavit, ope tubi in pag. 77. deſcripti; et cujus, Pater meus experimentum fecerat, anno 1783, in exemplo ALEXANDRI CALLANDER, dyſphagiâ, ob œſophagi conſtrictionem, ſpaſmo comitatam, laborantis, quem, cum cel. CULLENO, et Chirurgo J. MEEK, oppidi FALKIRK, curabat.

Hoc modo, vita J. MATTHEW biennium et octo menſes protracta fuit.

Tubus in ventriculum bis vel ter indiès, neque dolore neque moleſtiâ inſigni excitatis, detruſus fuit. Tandèm devorandi facultas rediit. Primò liquidâ, idque parvâ tantùm copiâ, ſorbere potuit: triennio jam labente, cibos ſolidos conſumere valet.

Adhuc tamen dyſphagiâ levi, brevi autem fugiturâ, ſubindè laborat.

Omnia remedia antiſpaſmodica tentabat Dr RUTHERFORD; levamen autem tantùm fugax attulerunt.

Scintilla electrica etiam in hoc exemplo parùm profuit.

Egregio

Egregio Doctori Rutherford, miram hanc ſanationem magìs naturæ quàm medicamentorum viribus tribuendam, perſuadetur.

Plura autem hujuſcemodi exempla memorâſſe, tali in Tentamine longum foret; qui plura voluerit, is libros infrà notatos evolvat *.

DE

---

* Vid. Act. Helvet. vol. ii. pag. 94.

Bonet. Sepul. lib. iii. ſect. 4.

Harder, Apiarium, Obſ. 40.

Hoffman, Diſſert. de Pharyng. Spaſmo.

Tode. in Collect. Soc. Med. Hafn. I. n. 24.

DE CAUSIS OESOPHAGI SPASMUM EXCITANTIBUS.

Habitus corporis nimìs ſentiens et nimis mobilis, homines ſpaſmis opportunos reddere creditur; hinc, malum fœminis, debilibus, &c. familiare.

Nexus cerebrum inter et muſculos tenebris adeò obvolutus eſt, ut ratio ſpaſmi certa vix ac ne vix quidem reddi poſſit.

De Haen eum animi affectibus, ſicuti iræ, dolori, &c. tribuit *.

In multis exemplis ſuprà memoratis, nulla animi affectio vehemens ægros turbâſſe videtur: actio quidem ipſa muſculorum qui devorationi inſerviunt, anſam præbuiſſe videtur; ſpaſmus enim ægrum inter prandendum corripuit. Sæpè tamen malum conſuetudine ingraveſcens,

---

* Vid. Diſſert. de Deglutitione læſa, pag. 25.

graveſcens, levioribus cauſis, parùm cognitis, neque facilè obſervandis, excitatur.

DE SPASMI OESOPHAGI DIAGNOSI.

Oeſophagi ſpaſmi facillimè dignoſcuntur, ex facultate devorandi omninò ſuſpenſa; ex faucibus aridis et ſiccis; vel ex quavis ſubſtantia, ſolida fluidave, inter devorandum in ventriculum tranſire recuſante, et ore naſove rejecta.

Morbi natura ampliùs patet, ex ſtylo *balænario* (Anglicè *Probang*) in œſophagum detruſo, quem gula ipſa arctè quaſi complectitur, et deſcenſum ejus in ventriculum impedit; vox quoque mutatur, et aliquando omninò deficit.

DE PROGNOSI.

Quamvis morbus in quibuſdam exemplis in ſanitatem mutatur poſt iteratos œſophagi ſpaſmos,

ſpaſmos, hi tamen nonnunquam, idque graviores facti, redeunt.

Nullo morbi hujus certo remedio adhuc cognito, prognoſis eſt plerumque infauſta. Ex ſpaſmo diuturno maximum quidem imminet periculum, non ſolùm propter œſophagi canalem ſpaſmo intercluſum, in quo ſtatu, teſtante Aird *, omnes cibum, etiam mitiſſimum, devorandi conatus, totum corpus convellunt, ſed quoque propter diſtributionem inſignem paris vagi octavi nervorum, quod primò in œſophagum, deinde in thoracis abdominisque viſcera, ramos ſuos mittit.

DE MEDENDI RATIONE.

Experientia ſatis evincit hoc œſophagi vitium, medicinâ ſæpè levari non poſſe; medendi igitur ratio incerta eſt.

In

* Vid. Edin. Med. Eſſays, vol. i.

In Materia Medica plurima enumerantur remedia, Antiſpaſmodica dicta, quorum pleraque tamen hoc nomine vix digna eſſe videntur.

Opium maximè valet. Oeſophagi ſpaſmodice conſtricti opio injecto ſanati exemplum ſuprà memoravimus; hoc igitur remedium primò tentandum.

Proximum poſt opium locum tenet valeriana; dotes enim ejus ſalutiferæ in hujuſmodi exemplis a pluribus ſcriptoribus haud parvi nominis, viz. J. HUNTER *, PERCIVAL †, DUNCAN ‡, ſummis laudibus efferuntur.

Æther

---

* "Mr HUNTER ordered two ſcruples of flour of "muſtard, with one drachm of tincture of valerian, "twice a day." Vid. LOND. Med. et Chir. Tranſ. oct. edit. 1793.

† Vid. LOND. Tranſ. vol. ii. p. 90. edit. 1772.

‡ Vid. Caſes and Obſ.

Æther*, cuprum ammoniacum†, quaſſia‡, pomorum aurantiorum ſuccus||, glacies in œſophagum delata §, et remedia extrà adhibita, cicuta, nimirùm, hyoſcyamus, collo affricta, ad œſophagi ſpaſmum aut leniendum aut ſanandum, ab auctoribus, præcipuè a PERCIVAL ¶, laudantur.

---

* Vid. EDIN. Med. Com. vol. vii. pag. 430.

Etiam, LOND. Med. Tranſ. vol. ii. pag. 92.

† Vid. EDIN. Med. Com. vol. vii. pag. 431.

‡ Vid. TODE, in Collect. Soc. Med. HAFN. 1. n. 24.

|| Vid. N. Act. Nat. Cur. vol. v. obſ. 10.

§ Vid. MONTAT. Mem. de PARIS.

Etiam, TODE, Diſſ. adverſ. Med. Pract. HAFN. 1729, pag. 14.

¶ Vid. LOND. Tranſ. vol. ii. pag. 90.

Tinctura cantharidum, unguentum hydrargyri, vel olea, quoque prodeſſe poſſunt.

Scintillæ electricæ quoque a Doctore DUNCAN feliciter in auxilium vocatæ fuerunt *.

J. HUNTER exemplum memoravit †, ſpaſmi plures per hebdomadas perſtantis, aurâ electricâ ſanati, in quo hydrargyrus nil valuit.

Vapores tepidi in œſophagum inſpirati, a Doctore PERCIVAL œſophagi ſpaſmum ſolviſſe dicuntur.

Simùl cum his remediis, ſalutiferum quoque eſſe poteſt balneum tepidum.

Hoc in morbo, devoratione impeditâ, enematibus

---

* Vid. Caſes and Obſ.

† Vid. LOND. Med. and Chirurg. Tranſ. Edit. 1793.

matibus æger nutriatur oportet *; quoniam, res etiam mitiſſimæ in œſophagum agentes, ſpaſmos reducunt; hic ægrum nutriendi modus, omnibus aliis remediis, in levioribus exemplis, præſtat.

Vita humana, ut tradunt auctores, ultra quatuor aut ſex hebdomadas enematibus protrahi nequit; rectum enim et inteſtina craſſa, cibum nutrientem, per enemata datum, in chylum mutare recuſant.

Immò corpus humanum in fluidum aliquod nutriens immerſione nutriri poſſe fertur, morbique

---

* Vid. MAUCHART, in Diſſert. de Struma Oeſoph. pag. 25.

Etiam, MORGAGNI de Sed. et Cauſ. Morb. Epiſt. xxvii.

Etiam, TRILLERI, Diſſert. de Uſu Enemat. nutrient.

bique nonnulli, v. g. febres intermittentes, remediis extrinſecùs applicatis ſanantur *.

Dr CHALMERS manum in aquam tepidam immerſam ℥ſs. aquæ, horæ quadrantis ſpatio abſorbuiſſe memorat †; hinc, ſi manus ſuperficies ſit ad totam corporis ſuperficiem ſicut 1 :: 60, totum corpus eodem tempore duas ferè libras aquæ abſorbuiſſet. Idem piſcatoribus benè notum, per aquam enim vadentes nunquam ſitiunt; nec equus itinere (ut benè norunt viatores) dum pluit bibere cupit; idemque certiſſimè ex ranis probatur, ut docent experimenta Domini TOWNSON.

Spaſmo

---

* Vid. Experiment of Dr PYE, Med. Obſ. and Inq. vol. ii.

† Vid. LOND. Med. Tranſ. vol. ii. pag. 102. edit. 1772.

Spaſmo verò diu manente, cibum et remedia in ventriculum per virgam cetaceam detrudenda, auctores ſuadent. Hoc fecerunt Willis et Heysham *. Metuendum autem eſt ne lædatur œſophagus ; inſtrumentum igitur deſcribam, huic rei accommodatius, a Patre meo, ante triginta abhinc annos, excogitatum.

Hoc inſtrumentum utre magno, e gummi elaſtico fabricato, conſtat ; cui tubus longus flexilis inſeritur, cujus in ore epiſtomium intercludens ponitur. Tubi hujus diameter quadrantem pollicis, ejus longitudo novemdecim aut viginti pollices, æquat.

Hic tubus, quo faciliùs flectatur, e lamina argentea, in formam ſpiralem contorta, fabricatur, corioque molliſſimo tegitur.

Quo

* Vid. Edin. Med. Com. vol. vii.

Quo a tubi flexura nimia dum detruditur, præcaveatur, ejus partem quoque conſtituit filum æneum craſſum per eum tranſiens, ſupernè reflexum, ne in ventriculum decidat, ac mucrone conico munitum, ne tubus œſophagum lædat.

Priuſquam adhibeatur inſtrumentum, oleo vel axungiâ porcinâ illinatur oportet.

Hoc inſtrumentum in Tab. XIV. delineatur.

In Actis Chirurgicis, LONDINI editis anno 1793, J. HUNTER inſtrumentum quodammodo ſimile, his verbis deſcripſit:

" The inſtrument made uſe of, was a freſh
" eel ſkin, of rather a ſmall ſize, drawn over
" a probang, and tied up at the end where it
" covered the ſponge, and tied again cloſe to
" the ſponge, where it is faſtened to the
" whalebone; and a ſmall longitudinal ſlit
" was made into it, juſt above this upper li-
" gature.

" To

"To the other end of the eel ſkin was fix-
"ed a bladder and wooden pipe, ſimilar to "what is uſed in giving a clyſter, only the "pipe large enough to let the end of the "probang paſs into the bladder without fill- "ing up the paſſage. The probang, thus co- "vered, was introduced into the ſtomach, "and the food and medicines were put into "the bladder, and ſqueezed down through "the eel ſkin. An eel ſkin ſeems very well "adapted for this purpoſe, being ſmooth, "pliable, and readily paſſed into the ſtomach; "but as caſes of this kind may occur where "eels cannot be procured, a portion of the "gut of any ſmall animal, as a cat or lamb, "will make a very good ſubſtitute."

J. Hunter poſteà dicit, "that this inſtru- "ment did not produce irritation;" nec ex inſtrumento a Patre meo propoſito irritatio facta eſt. Hoc verò omnibus in exemplis minimè

minimè verum eſt, in exemplo enim ab Aird tradito *, res aliter ſe habuit.

Animadvertendum eſt quoque, re aliquâ in guttur fortiter impulsâ, vomitum non æquè facilè ac eadem partes tantùm leviter titillante, excitari.

Horum inſtrumentorum alterutrum feliciter adhiberi poteſt, aut œſophago ſpaſmo aut paralyſi laborante, aut veneno in ventriculum cepto.

Inſtrumentum verò priùs deſcriptum, huic uſui, altero melius inſervire videtur; illo enim remedia, leniendi veneni ſymptomata causâ, in ventriculum injecta, per utris reſilientia latera extrahi poſſunt, minimè verò per hoc a J. Hunter propoſitum.

Inſtrumentum tale quoque utiliſſimum eſt materie acri in ventriculum admiſsâ, aut aëris enormi

---

* Vid. Edin. Med. Eſſays, vol. i.

enormi copiâ ex fermentatione ibi nata, ſicut in animalibus ruminantibus, frugesque ſucculentas devorantibus, contingit.

Aëre enim irritatur ventriculus, conſtringitur œſophagus, et, perſtante fermentatione, ventriculus ita tandem diſtenditur, ut mors ſequatur.

Aër autem ibi incluſus, per tubum flexilem in ventriculum detruſum, certiſſimè emitti poteſt.

Pater meus, in ſcriptis res novas continentibus, (Anglicè *newſpapers*), rationem edidit, qua aër e ventriculis animalium ruminantium diſtento, removeatur. Verba ejus hìc loci referam.

"The ſwelling of the belly is owing to the
"diſtention of the ſtomach, and particularly
"the firſt ſtomach, by fixed air or carbonic
"acid gas, which is diſengaged from the ten-
"der and ſucculent graſs, in conſequence of
"its quick ſolution and violent fermentation,

" while the diſcharge of it upwards, through " the gullet, ſeems to be prevented by a ſpaſm " or muſcular contraction of the upper ori- " fice of the ſtomach. The dangerous and " often fatal effects which follow the diſten- " tion, are not owing to the fixed air, or the " juices of the fermented graſs, acting as poi- " ſons upon the ſtomach, as a moderate quan- " tity of either produces no bad effects; be- " ſides, the repeated experience of the gra- " zier has ſhewn, that many cattle are imme- " diately relieved and preſerved, by ſtabbing " them with a knife or trocar, or by forcing " a rope down their throats, and thus allow- " ing the air to eſcape.

" Cattle, therefore, may with certainty be " ſaved, if the air be drawn off in due time, " without injuring the ſtomach or bowels; " and this may eaſily be done, by paſſing a " flexible tube, from the mouth, down the " gullet, and into the ſtomach.

" This

" This tube is to be compoſed of an iron " wire, much larger than a common ſtocking-" wire, or about $\frac{1}{10}$th part of an inch in diameter. In order to give it the cylindrical " form, it is to be twiſted around a thick rod " of iron; and, after taking it off the rod around which it was turned, it is to be covered with ſmooth leather.

" To the end of the tube, which is intended to be paſſed into the ſtomach, a brazen " pipe, two inches long, of the ſame ſize as " the tube, and pierced with a number of " holes, is to be firmly connected.

" To prevent the tube from bending too " much within the mouth or gullet, in time " of paſſing it down into the ſtomach, an " iron wire, $\frac{1}{8}$th of an inch in diameter, and " of the ſame length as the tube, is put within it, which is to be withdrawn when the " tube has entered the ſtomach.

" The

" The ſpace from the foreteeth to the bot-
" tom of the firſt ſtomach of the largeſt ox,
" meaſures about ſix feet; the tube, there-
" fore, ought to be ſix feet long, that we may
" be ſure of its anſwering the largeſt oxen.

" And, to prevent the tube from being in-
" jured while it is introducing, a ſpeculum
" oris, of a large ſize, the under plate of
" which is one foot long, and three inches
" broad, and the ſcrew which ſeparates the
" two plates about ſix inches in length,
" ſhould be previouſly put into the ox's
" mouth, that his tongue may not come in
" the way, and that he may not cruſh or
" break the tube with his teeth.

" After the tube is paſſed into the ſtomach,
" it may be allowed to remain within it for
" any given length of time, as, when it is
" preſſed to one ſide of the throat, it does not
" interrupt the breathing of the animal.

" The

"The greater part of the elaſtic and compreſſed fixed air will paſs through the tube, "and, if it be thought neceſſary, the remainder of it, or the ſuperfluous drink, may be "ſucked out by bellows fixed at the upper "end of the tube, with a couple of valves, "one at its muzzle, and the other in the ſide "of it, ſo diſpoſed as to allow the air to paſs "in the direction outwards.

"And it is material to add, that Mr WALKER* has ſaved the lives of many ſheep, "as well as black cattle, by uſing this inſtrument; and, from a late publication†, it appears, that this is a matter of much moment, and well worth the attention of the "farmer, as a great proportion of ſheep, not "leſs

---

* WALKER on the Diſeaſes of Cattle.

† NAISMYTH on Sheep.

" leſs than $\frac{1}{5}$th of the whole flock, ſometimes
" periſh from this cauſe.

" It is alſo evident, that ardent ſpirits, or
" any other fluid fit for checking fermenta-
" tion, or other ſubſtances which may be uſe-
" ful in other reſpects, can be injected through
" ſuch a tube; alſo, the air is not only more
" certainly diſcharged than by ſtabbing the
" animal, but the danger is avoided which
" the ſtabbing occaſions, not ſo much by the
" irritation which the wound creates, as by
" the air, and other contents of the ſtomach,
" getting into the cavity of the belly, be-
" tween the containing parts and the bowels,
" exciting ſuch a degree of inflammation as
" frequently proves fatal to the animal."

In dyſpepſia, hyſteria, typho, ventriculi humani inflationem ſpaſmo cardiæ comitatam, Pater meus aliique aliquoties notaverunt.

CAPUT

CAPUT SEXTUM.

DE OESOPHAGI PARALYSI.

Hæc œſophagi conditio morboſa haud raro occurrit, et nunc partem tantùm morbi totius corporis, nunc morbum œſophago proprium, conſtituit.

Hemiplegiâ aliisque paralyſeos exemplis, œſophagus aliquando laborat. Æger Patris mei curæ mandabatur, qui dimidiam ſaltem ſolidi cibi partem quem devorare conatus eſt, evomebat: Cibus, ut videtur, œſophago ejus inhærens, eundem effectum ac pluma gutturi ſani admota edidit.

Hic morbus, nunc per breve temporis ſpatium, nunc per totum vitæ decurſum, ægrum vexat.

WILLIS exemplum paralyſeos fibrarum œſophagi muſculoſarum tradit, in quo æger, cibo ſuo ſtylo balænario in ventriculum detruſo, in octodecim annos vitam protraxit *.

Opuſculi hujuſce fines, de plurimis aliis exemplis a ſcriptoribus traditis, nos pleniùs diſſerere vetant. De his conſuli poſſunt ſcriptores infrà notati †.

DE

---

* Vid. Pharm. Ration. P. I. ſect. i. cap. 2.

† Vid. ZELLER. in Bald. n. Magaz. viii. B. p. 175.

Ephem. Nat. Cur. Decur. II. Anno III. Obſ. 48.

MORGAGNI Epiſt. xxviii. art. 4.

SCHENK. Obſ. Med. L. iii. Obſ. 13.

SCHURIG. Chylologia, pag. 267.

TULPII Obſ. Med. L. i. c. 42.

LANGII Opp. II. pag. 10, 11.

HOFFMAN. (FRED.) Med. Conſult. tom. i. pag. 232.

AETII Tetrab. II. Serm. ii. cap. 33.

MARCELLI DONATI L. iii. c. 8. p. 261.

DE PROGNOSI.

Pharyngis aut œſophagi paralyſis, cæteris etiam corporis organis integris, periculo ſummo nunquam vacat.

Quoniam ex hoc morbo paucos ſæpè poſt dies ſupervenit mors, nihil dubito quin periculum morbi non ſolùm ex difficultate aut impotentia cibos devorandi proveniat, ſed etiam iis nervis malè affectis, quorum rami œſophago dantur.

Oeſophago igitur paralytico manente, ne cor, pulmones, aut viſcera chylopoëtica, in quibus cæteri rami paris vagi nervorum finem habent, eodem modo lædantur, timendum eſt.

DE CAUSIS OESOPHAGI PARALYSIM EXCITANTIBUS.

Rationem certam paralyſeos reddere nequimus.

72

Medici de cauſis morborum reddendis ſolliciti, varias hujus morbi rationes tradiderunt; modum autem quo paralyſim producunt, penitùs explicare non ſuſcipiam.

In exemplis paralyticis pluribus, ſalivam, mucumque gutturis, non copiâ uſitatâ ſecerni obſervatum eſt: hinc, omnes res ſalivam mucumve removentes aut abradentes, quales ſunt liquores calidi, ad dyſphagiam ciendam aliquid conferre poſſunt: hinc, alii rationem reddiderunt cur fœminæ huic vitio magìs opportunæ quàm viri ſunt; theæ ſcilicet infuſum calidum majori copiâ ſorbere ſolent *.

Fœminæ autem plus quàm viri mobiles naturâ eſſe videntur; indè dyſphagiæ magìs obnoxiæ ſunt.

DE

* Vid. Coward. De fermenti vitali Nutritio. Londini, 1695.

DE PARALYSEOS OESOPHAGI DIAGNOSI.

Oeſophagi paralyſis partem tantùm morbi totius corporis aliquando conſtituit.

Faucibus, propter devorandi difficultatem, aridis, dignoſcitur. Ægram nuper vidi, quæ inter fluida etiam ſorbendum, guttur ſibi interclufum, tuſſimque vehementiſſimam excitatam, ſenſit.

Vox quoque deficit aut amittitur.

Inteſtinis affectis, ſequitur conſtipatio.

DE MEDENDI RATIONE.

Præter remedia in aliarum partium paralyſi, vulgò intùs aut extrà adhibita; in œſophagi paralyſi curanda, remedia quoque ſtimulantia, tubis vel virga balænaria, parti œſophagi interiori feliciſſimè applicari poſſunt.

Tubo

Tubo uno metallico in guttur detruſo, altero ad cordis ſcrobiculum applicato, ſcintilla electrica ſecundum œſophagum mitti poteſt.

Oeſophagi paralyſi diu perſtante, æger vel enematibus vel cibo per œſophagum virgulâ balænariâ detruſo, (ſicut fecit Willis), diu nutriri nequit: Si verò inſtrumentum hoc adhibeatur, ne fibræ œſophagi muſculoſæ nimiùm diſtendantur, adeóque morbus ingraveſcat, periculum eſt; immò ægrorum exemplo qui hoc modo perierunt, memorantur.

Vel tubi flexilis, priùs in pag. 77. memorati, utrisque elaſtici ope, jus carnesque in ventriculum injici poſſunt.

CAPUT SEPTIMUM.

Dyſphagia aliquando etiam oritur, vel ex rebus ſedantibus in ventriculum receptis, quibus

bus œſophagus muneri ſuo impar ſit, vel ex rebus ſtimulantibus devoratis, aut fermentatione genitis, ventriculum vel diſtentione vel irritatione lædentibus.

Ad opium ab eis qui mortem ſibimet ipſis conſciſcere volunt, ſæpè refugitur; undè medici ſolertia neceſſaria eſt, ut ab effectibus ejus funeſtis præcaveatur.

Quò ex opio ſymptomata naſcentia faciliùs leventur vel tollantur, breviter auctorum ſententias de modo, quo corpus humanum ab eo læditur, attingam.

Alias reverà benè multas hujus rei rationes reddere, alii conati ſunt medici.

Hanc verò rem penitùs expendere, neque experimentorum aut concluſionum, indè ductarum fidem perſcrutari, in animo eſt.

Opium verò in animalia per nervos ſolos partis cui admovetur agere, credit Whytte. Fontana contra, ea per ſanguinem affici affirmat.

Pater

Pater meus opium, aliaque venena, non ſolùm nervos afficere, ſed id quoque abſorberi, et tunc opium ſanguini permixtum, in cordis et vaſorum nervos totumque genus nervoſum agendo, animalia extinguere, multis experimentis, collegit.

Dr ALEXANDER venenum reſorberi negat.

Medicus aut chirurgus citò poſt opium, aut opii tincturam, devoratam, in auxilium arceſſitus, funeſtos effectus ſæpè arcere potuerit.

Pater meus hominem vidit, qui ex permagna opii doſi ſtupore afficiebatur; ſuperſtite tamen ſorbendi facultate, (res boni ominis), quique poſt portiones emeticorum zinci vitriolati et antimonii tartariſati, quæ vomitum citò motum in duas horas protraxerunt, convaluit.

Dominus MACAULAY exemplum juvenis a ſe viſi, qui ʒii opii devoraverat, mecum communicavit, quique remediis ſimilibus uſus convaluit.

Vir

Vir robuſtus, paroxyſmis hyſteriæ ſimilibus obnoxius, paroxyſmo finito, vini Gallici cyathum ſumere ſolebat; ſed, errans, cyathum laudani liquidi plenum exhauſit.

Paulò pòſt, errore cognito, vomitum fruſtrà ipecacuanhâ et antimonio tartariſato movere conatus eſt.

Æger, horâ undecimâ A. M. opii tincturam ſorpſerat; eumque poſt tres horas elapſas viſebam: tum comate laboravit, pulſusque arteriarum circiter quinquagies minuto horæ primò micabant, et clarè ſtertebat.

Poſtquam ita parumper permanſerat, vehementiſſimè exclamavit; et dein convulſionibus correptus fuit, ſpumâ ex ore fluente.

Vomitum, ob œſophagi ventriculique ſenſum abolitos, moveri nequivit.

Quò laudani effectus leniores eſſent, ei in ventriculum, inſtrumento in Tab. XIV. depicto, permagnam aquæ tepidæ quantitatem

injeci,

injeci, faucibus ſimùl per oris ſpeculum diductis.

Paulò pòſt enema ſtimulans per anum injectum fuit ; et veſicatorio ventriculo, et cataplaſmatibus ſinapi utrique pedi impoſitis, abii.

Horâ P. M. octavâ, eum mortuum reperi.

Oxidum arſenici album vulgò tanquam venenum devoratur ; et, niſi ſulphure junctum, corpus humanum violenter afficit.

Diſcrepant auctores de modo, quo in corpus humanum agit.

Ex Wepferi * Sproegeliique experimentis, *oxidum* arſenici album cuti admotum inflammationem inducere, indéque tunicam ventriculi internam arſenico devorato inflammari, colligitur.

In

---

* De Cicut. Aquat. Ed. Basil, anno 1716.

In muſeo mei Patris ſervatur hominis ventriculus, cujus ſuperficies interior gangrænâ ob arſenicum devoratum exeſa eſt.

Alii *oxidum* arſenici album per ſpiculas, alii in genus nervoſum agendo, necare credunt.

Oxidum arſenici album œſophago et ventriculo ardorem et dolorem immanem movet; his ſuperveniunt nauſea et vomitus perpetuus; cardia tamen nonnunquam ſpaſmis adeò aſtringitur, ut vomitus fieri nequeat; in hujuſmodi exemplis, ventriculus tantoperè aëre diſtenditur, ut ſi pungatur aër magno cum ſtrepitu erumpit.

Ab hoc igitur ne ventriculus rumpatur cavendum.

Spiritus ſimùl difficile et cum dolore trahitur.

Arſenici *oxidum* album etiam nervorum diſtentiones inducit; ſique æger diris ejus ef-

fectibus ſupervixerit, paralyſis omni medicinæ ſæpè reſiſtens, ſupervenit.

Dolor et inteſtinorum ardor maximè augentur; et tandem corporis tumor et maculæ, et pulſus arteriarum celerrimi et abnormes, convulſiones, ſudores gelidi, et delirium quibus æger ſuccumbit, ſuperveniunt.

Qui fuſiùs de ſignis arſenico illatis certior fieri velit, auctores infrà notatos evolvat *.

Alia remedia, digitalem, nimirùm, hyoſcyamum, cicutam, aconitum, &c. nimiâ copiâ data

* Lieutaud Hiſt. Anat. Med. vol. i. pag. 39.

Morgagni Epiſt. iii. et vi.

Wepferi Cicut. Aquat. Hiſt.

Plenk. de Venenis.

Mead on Poiſons, pag. 220 et 221. 8vo edit.

data, ſigna his quæ arſenicum movere ſolet haud diſſimilia ciere, hìc loci memoratu dignum videtur.

Quaſdam tamen res quibuſdam animalibus lethales, aliis animantibus minimè nocere, notandum eſt; ſic, capri cicuta, vaccis perniciosiſſima, impunè veſcuntur*; porci hyoſcyamo pingueſcunt; equus vitri antimonii quantitatem quæ centum homines necaret, impunè tolerare poteſt; canis opii copiam homini huic non aſſueto lethalem, ſine periculo devorare poteſt: Contrà autem, doſis jalapæ aut nucis vomicæ, aut amygdalæ paucæ amaræ, eundem convellerent aut extinguerent.

Si medicus in foro ſententiam ſuam num mors alicui arſenico illata fuerit, interrogetur, ad hæc indicia præcipuè animum attendat.

Arſenicum

* Vid. WITHERING's Arrangement of Britiſh Plants, vol. ii. p. 304.

Arſenicum ob pondus et difficultatem quà ſolvitur, alias inter res in ventriculo reconditas, detegi poteſt, plurimâ aquâ eis affusâ, ut res ſupernatantes abluantur; dum hoc fit, arſenicum pondere ſuo imum vas petit, et accuratè collectum, exſiccatum, et experimentis ſubjectum, ita detegitur.

Oxidum arſenici album ferro candenti injectum, vaporem album emittit, et ſi carbonicum adſit odorem allii diffundit.

Hoc *oxidum* in formam metallicam reducitur, ſi cum pulvere ex duabus partibus tartari cum una nitri ad carbonem deflagratis teratur, et tubo vitreo leviter obturando indatur, et juſtò caloris gradui objiciatur.

Arſenicum hoc modo reductum, inter duas cupri laminas poſitum, et carbonis pulvere circumdatum ad aërem arcendum, ignis ope in vaporem vertitur, qui cuprum colore plumbeo argenteove tingit.

Si

Si arſenicum ferro ad tantum caloris gradum calefacto injiciatur, ut arſenicum in vapores abeat, odor allii diffunditur; ſi autem ferrum adeò calefiat, ut arſenicum ignem concipiat, odor allii multò minor quàm in priori exemplo percipitur.

DE MEDENDI RATIONE.

Veneni expulſio e corpore, medico primùm aggredienda.

Ipſa venena vomitum ſæpiſſimè per ſe cient; prætereà, inter vomendum, remedia ventriculum a venenis defendentia, et eadem diluentia, adhiberi debent.

Emetica autem interdum dentur oportet.

Cardia tamen ſpaſmo conſtricto, nihil niſi vi impulſum ventriculum intrat; ideoque Wepferus tubum flexilem in ventriculum detruſit; inſtrumento verò ſuprà, pag. 77, deſcripto, venenum dilui ac deinde elici poteſt, ſiquidem evomi nequit.

Si

Si venena extrahi nequeant, auxilia quæ eorundem acrimoniam minuant, neceſſaria fiunt: Ad hanc rem, NAVIER, ſolutionem hepatis ſulphuris, quam arſenicum innoxium miteque reddere credit, laudat.

Ut ab arſenici actione defendantur ventriculus et inteſtina, utque leniter ſimùl ſolvatur alvus, oleum ricini, jusque ovinum, dari poteſt.

Lac, olea, et præſertim ovorum alba, quippe arſenicum ſuſpenſum tenent, profunt.

Cathartica fortiora, ſtimulo ſuo, inteſtinorum dolorem inflammationemque augent.

Si æger aliquandiu ſupervixerit, diæta mitiſſima convaleſcenti præcipienda eſt. Dato ſubindè opii pauxillo, ſcintilla electrica adhibeatur, quo ingens mobilitas quæ arſenico efficitur, ut nos docet cel. DE HAEN, minuatur.

Quoniam ab eis qui vitam ſibi venenis extinguere volunt, ad arſenicum opiumve vulgò confugitur,

confugitur, de indiciis indè illatis, remediisque quibus his occurratur, ſuprà copioſè dictum eſt.

De venenis autem aliis diſſerere, opuſculi hujus limites minimè ſinunt.

Quantum diverſa ciborum genera, quæ in fermentationem ruunt, in ventriculum vi ſedante agunt, experientia nos nondum docuit: quoties autem aër tantâ vi intra ventriculum colligitur, ut ſpaſmum moveat, e ventriculo, modo ſuprà, ad Caput Quintum, deſcripto, elici debet.

CAPUT OCTAVUM.

DE DYSPHAGIA, RUPTURA, VULNERIBUSQUE, OESOPHAGI NATA.

Oeſophagus, vomitûs vi, nonnunquam divellitur.

Dr

Dr Dryden Patri meo exemplum narravit, in quo, vomitûs vi Gula diſrupta, Pleuraque ſiniſtra divulſa fuit *, adeò ut in hujus cavum ea quæ in ventriculo continebantur, tranſiiſſent, et brevi mors.

Oeſophagus etiam aliquando vulneratur.

Hoc in exemplo, ſufficit ut partes divulſæ ſibi accuratè per *ſuturam interruptam* admoveatur. Quàm citiſſimè conficiendum eſt hoc opus, aciculis, ne vaſa ſanguifera nervique lædantur, intrinſecùs ingredientibus factam. Totumque vulnus pannis denſioribus tegendum; aër enim frigidus, eas ad partes, ac præcipuè nervos principes, qui propè œſophagum curſum tenent, admiſſus, maximum periculum inferre ſolet.

---

* Vid. etiam Boerh. Opuſcul. pag. 98.

TABULARUM EXPLICATIO.

T A B. I.

Fig. 1.—Hæc figura curſum fibrarum muſculoſarum ex parte œſophagi anteriori indicat.

AA Fibræ œſophagi externæ muſculoſæ in longum abeuntes.

BB Fibræ interiores muſculoſæ tranſverſæ.

CC Membrana pharyngis intima.

Fig. 2.—In hac figura fibræ externæ longitudinales, ſupra partem œſophagi inferiorem et cardiam, delineantur.

Fig. 3.—Hac in figura fibræ muſculoſæ ex pharyngis œſophagique parte poſteriore depinguntur.

AA Fibræ obliquæ muſculoſæ pharyngis externæ.

B Fibræ pharyngis longitudinales muſculoſæ.

aa Membrana pharyngis intima.

CC Fibræ longitudinales œſophagi externæ muſculoſæ.

DD Fibræ muſculoſæ œſophagi interiores tranſverſæ.

Fig. 4.—Hæc figura oſtendit curſum fibrarum œſophagi muſculoſarum interiorum, ſupra partem œſophagi inferiorem et cardiam.

Fig. 5.—

AA Fibræ muſculoſæ externæ longitudinales œſophagi.

BBBB Membrana œſophagi intima, quæ in tres partes dividi poteſt.

Plicæ ex hujus membranæ duplicatura formantur, ſuntque evidentiſſimæ, quà duæ aciculæ inſeruntur; nam œſophagus figuræ parte ſuperiori expanditur, et hinc plicæ viſum penitùs effugiunt.

Lineæ

Lineæ ad partem figuræ ſuperiorem undas referentes, vaſcula ſanguinea monſtrant.

Fig. 6.—Partem qua œſophagus ventriculum ingreditur, oſtendit.

A Speciem ferè radiorum inſtar, quam plicæ membranæ internæ ad cardiam exhibent, monſtrat.

BBBB Tunica ventriculi villoſa.

TAB. II.

Hæc tabula fibras muſculoſas œſophagi bovis monſtrat.

AA Fibræ muſculoſæ externæ ſeſe invicem decuſſantes ad partem figuræ mediam.

BB Fibræ muſculoſæ interiores ſeſe invicem decuſſantes, more linearum literæ X.

TAB. III.

Fig. 1.—Oeſophagum pueri novennis monſtrat, in quo nummus æneus, quatuor annorum

rum ſpatio, inhæſerat: undè factum fuit, ut œſophagus ad locum literâ C deſignatum ampliatus, et ad partem B notatam præter naturam conſtrictus et induratus fuerit.

Porrò infra partem dilatatam, œſophagus juſtò anguſtior eſt.

Fig. 2.—refert tumorem cavum, partim intra, partim extra nares, ſitum.

AA Pars tumoris quæ ſitum habuit intra nares.

BB Pars tumoris quæ extra nares ſitum habuit.

D Fiſtulam per quam filum ex viſcere felineo E immiſſum fuit; F ſtylum bifidum, quo filum ad partem tumoris ſuperiorem, truſum fuit.

Hoc modo tumor ſublatus fuit.

Fig. 3.—partem ſuperiorem tumoris monſtrat.

TAB.

TAB. IV.

In hac et ſequenti tabula, fines ſolùm inſtrumentorum infimi, juſtâ magnitudine, depinguntur.

Cæteræ partes inſtrumentorum juſtæ tantùm longitudinis partem tertiam exæquant.

Fig. 1. et 2.—hamos obtuſos, ad pecuniam ex gutture extrahendam, monſtrant.

Figuris ambabus partes notatæ AA e chalybe fabricantur; cæteræ inſtrumentorum partes ex ſtylo balænario conſtant.

Fig. 3.—inſtrumentum ad acus ex gula removendas monſtrat.

A Os cetaceum, cui ſetæ BBBB inſeruntur.

CC Fiſtula e corio molliſſimo confecta.

Quando inſtrumentum infra partem cui inhæret acicula, detruditur, fiſtula primò eſt ſubducenda, et tunc os cetaceum, cui ſetæ inſeruntur: quo fiat ut acus irretiantur.

In

In Fig. 4.—inſtrumentum aliud ad aciculas ex gula removendas delineatur.

Conſtat ex oſſe cetaceo, cui forceps AA, e chalybe fabricatus, affigitur, qui clauditur annulis metallicis BB, vique ſuâ reſiliendi deducitur forceps.

Hoc inſtrumentum per œſophagum immittitur; et quando eſt, cur putemus corpus extraneum inter forcipis dentes ſedere, rem forcipe arreptam ſubducimus.

Fig. 5.—conſtat ex ſtylo balænario cui duo globuli ex ebore tornati affiguntur.

T A B. V.

Fig. 1.—inſtrumentum ab Domino Jardine propoſitum, ut res parvæ in œſophago reconditæ tollantur, monſtrat.

Inſtrumentum ex filo æneo AA, fiſtulâ coriaceâ B tecto, conſtat.

Partes

Partes viſceris felinei juxta finem ſiſtulæ B inſeruntur, et ad partem inferiorem fili æ-nei C.

Fiſtulâ detrusâ, partes viſceris felinei ex-trorsùm moventur, et quo plus fiſtula depri-mitur, eo plus partes viſceris felinei ab filo æneo removentur.

Inſtrumentum in œſophagum detruditur, uti in Fig. 1. delineatur; detruſo autem in œſophagum infra corpus extraneum, fiſtula de-primitur, uti in Fig. 2. delineatur; et ita for-taſsè corpus extraneum deprehendemus.

Sed cum fiſtula coriacea viginti pollices longitudine exæquans, juſtâ exilitate, et pretio ſatìs vili fabricari nequeat, inſtrumentum ſi-mile ex filo æneo, vel virga balænaria, fieri poteſt. Vide Fig. 3.

AA Virga balænaria, cui partes viſceris feli-nei, uti in exemplo priori, figuntur.

BBB Annuli.

Annulos

Annulos deprimendo partes viſceris felinei, longiùs ex filo æneo removentur.

T A B. VI.

Hæc tabula capitis ſectionem exhibet, ut tumoris ſitus ex ſuperiore gutturis parte naſcentis, et modus quo deleri poteſt, faciliùs intelligatur.

Fig. 1.—tumoris ex gutture nati, æquè firmi ac uterus non gravidus, ſectionem exhibet: multis vaſculis ſcatebat.

Fig. 2.—

AA Capitis ſectionem exhibet.

BB Partem externam naris dextri.

C Septum inter nares et os.

D Uvulam.

E Vertebras cervicis.

F Tumorem, Polypum dictum.

G Tubum per narem immiſſum.

Tubus

Tubus in narem immittitur, cum viſcere felineo, quod dein inter uvulam D et tumorem F deprimendum eſt. Digito in os immiſſo, vel inſtrumento Fig. 4. depicto, viſcus felineum ſurſum truditur, et tumoris radicem amplectitur. Viſcere felineo arcto reddito, tumor brevi deletur.

TAB. VII.

Hæc tabula duos tumores ex œſophago natos exhibet; œſophagus præterea eſt morboſus.

A Epiglottidem.

B Partem pharyngis poſteriorem.

C Oeſophagum.

DD Oeſophagi partem induratam et anguſtatam.

E et F Tumores ex œſophagi membrana intima nati.

I et K Oeſophagi tunicam intimam morboſam, parte tunicæ intimæ œſophagi pure exesâ.

M Aortam deſcendentem.

T A B. VIII.

Æger ex quo hoc ſpecimen adeptum fuit, diu dyſpnœa dyſphagiaque laborabat.

Hâc tabulâ, conſpectus poſterior aneuriſmatis ingentis aortæ arcus, initiique aortæ deſcendentis, circiter molis naturalis partem dimidiam, exhibetur.

A Ingreſſum venæ cavæ inferioris in cordis auriculam dextram.

B Auriculam dextram.

C Ventriculum dextrum.

D Auriculam ſiniſtram.

E Ventriculum ſiniſtrum.

FHI Aneuriſma aortæ arcus.

G Arteriam ſubclavianam ſiniſtram.

L Oeſophagum ex trachea aneuriſmate divulſum.

M Partem œſophagi inferiorem ſurſum verſam.

N Tracheam.

O Locum quo in duos ramos trachea dividitur.

P Ramum dextrum.

Q Ramum ſiniſtrum, compreſſum et anguſtatum aneuriſmatis mole.

TAB. IX.

Hæc tabula naturæ luſum vaſorum ex aortæ arcu orientium exhibet: quo devoratio et reſpiratio impediri potuiſſent.

Hoc in exemplo rami quatuor ex aortæ arcu originem duxerunt.

A Aortæ arcum.

B Carotidem dextram.

C Carotidem ſiniſtram.

D Arteriam ſubclavianam dextram. Originem ducit ex aortæ arcu paulò infrà tres alias arterias, indè dextrum latus petit, iterque tenet ponè tres alias arterias, et ponè tracheam F.

E Arteriam ſubclavianam ſiniſtram.

GG Arterias vertebrales.

HH Sterni extremitates inciſas.

K Laryngem.

F Tracheam.

TAB. X.

Ægra ex qua hoc ſpecimen exſectum fuit dyſphagia diu laboraverat.

Hac in tabula ulceris dextri lateris pharyngis ſitus exhibetur. Situs ulceris verus conſpectu partium laterali in Fig. 1. conſpicitur, et locus ulceris ab literis A, B, C, D, notatur.

Per ulcus hoc, pharynge exesâ per foramina EEE pus in laryngem erupit, ægramque ſuffocavit.

F Oeſophagum apertum monſtrat.

Fig. 2. — conſpectum earundem partium poſteriorem monſtrat.

A Epiglottidem.

B Laryngis corpus morboſum et induratum.

C

C Oeſophagum apertum.

DDD Foramina pure exeſa, ita ut materies purulenta ſub epiglottide, inque laryngem tranierit.

TAB. XI.

Hæc tabula partes œſophagi poſteriores, easque quæ ei vicinæ ſunt, exhibet.

Hoc in exemplo, materies purulenta in œſophago nata, iter inter œſophagum et tracheam fecit, et in tracheam irrupit, quo æger ſuffocatus fuit.

AA Oeſophagum.

B Partem œſophagi ulcere exeſam oſtendit.

C Tracheam.

D Acum tranſmiſſum per iter præter naturam factum inter œſophagum et literam E ramum dextrum tracheæ.

F Partem œſophagi coanguſtatam.

G Plicas tunicæ intimæ œſophagi.

H Aortæ arcum.

I Ramum ex aortæ arcu ortum arteriæ carotidi et ſubclavianæ dextri lateris communem.

TAB XII.

Hæc tabula tumorem monſtrat ad tertiam prioris molis partem minutam, atque modum quo radicitùs tolli potuiſſet.

Qui plura vult de hoc exemplo miro, is conſulat, Ed. Phyſ. Eſſays, vol. iii.

A Narem.

B Partem genæ.

C Linguam.

D Uvulam.

E Amygdalam dextram.

F Epiglottidem.

G Glottidem.

HH Partem pharyngis poſteriorem.

I Partem œſophagi inferiorem.

KKK Partes tumoris diverſas.

L Viſcus felineum.

Viſcus

Viſcus felineum duplex cum tubo N per narem in os immitti debet, et tumor irritato gutture in os evocatur; hoc facto, ſi rurſus viſceris felinei fila a ſe invicem ſeparentur, tumor inter eos recipi poteſt, et incluſus, in œſophagum ſimul cum viſcere felineo redibit, tunc per fiſtulam flexilem N viſcus felineum adeo arctè radicem tumoris conſtringit, ut circuitum ſanguinis per eum impediat, et ita tumor decidet.

M Tumoris radix.

OO Duo annuli fiſtulæ affixi, circa quos viſcus felineum figi poteſt.

TAB. XIII.

Fig. 1. et 2.—Tumores ex gutture ſublatos oſtendit.

Fig. 3.—Tumoris ſectionem in gula nati oſtendit.

Fig. 4.—Tumoris ſectionem qui ex amygdala pendebat, indicat.

Fig.

Fig. 5.—inſtrumentum exhibet quo nitras argenti tumoris ligatura ſublati radicibus admoveri poteſt; conſilio præcavendi ne tumor renaſcatur, partimque ſanguinis fluxum ſiſtendi cauſa.

Fig. 6. — ejuſdem inſtrumenti ſectionem oſtendit.

A Argenti nitratis receptaculum.

BB Filum argenti, nitratis receptaculo affixum.

C Aciculam quæ utrivis ex foraminibus FFF in inſtrumenti caule perterebratis, qua nitratis receptaculum plus minusve pro chirurgi arbitrio ex fiſtula DDD protruditur.

T A B. XIV.

Hæc tabula exhibet inſtrumenta juſta magnitudine, tertiam tantùm juſtæ magnitudinis partem exæquantia; ſi excipias quartam figuram, quæ operationibus in corpore humano inſtituendis juſtam habet magnitudinem.

Fig.

Fig. 1.—ampullam ex gummi elaſtico fabricatam refert.

B Epiſtomium, quo cavetur ne liquor ex ampulla effluat.

C Epiſtomii finis, qui inſeritur fini infimo tubi DD, in Fig. 2. exhibiti.

Finis ſuperior tubi DD rotundus fieri debet, ne œſophago, inter immittendum, noceat.

Fig. 3.—filum æneum exhibet, quod inſeritur tubo DD, ne hic dum in œſophagum tranſit, nimiùm flectatur. Finis A debet eſſe conoideus, ut finem ſuperiorem DD quàm accuratiſſimè impleat.

Fig. 4.—ſpeculum oris GARENGEOT exhibet. Ex duabus laminis metallicis A B, quæ ſibi invicem columnis C D annectuntur, conſtat. Hæ duæ laminæ cochleam E (Anglicè *ſcrew*) movendo, a ſe longiùs diſtabunt: et

hinc os plus minùs, pro chirurgi arbitrio, aperiri poteſt. Hoc inſtrumentum juſta mole fabricatum, adhiberi poteſt, quando tubo in pagina 83. deſcripto utimur, ad aërem in ventriculis quadrupedum natum eliciendum, ne tubus ab animalium dentibus lædatur.

FINIS.

TAB. I.

Fig. 3.

Fig. 1.

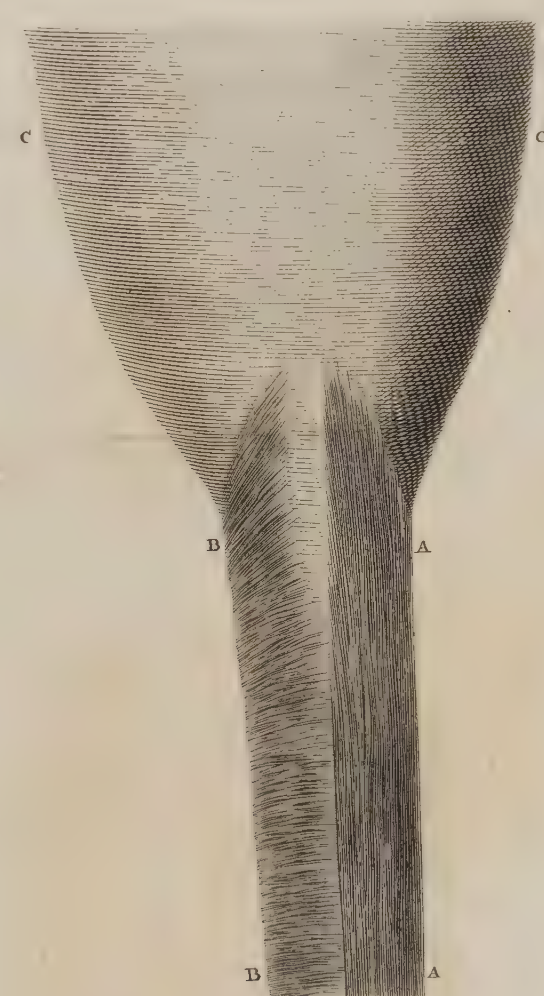

Fig. 5.

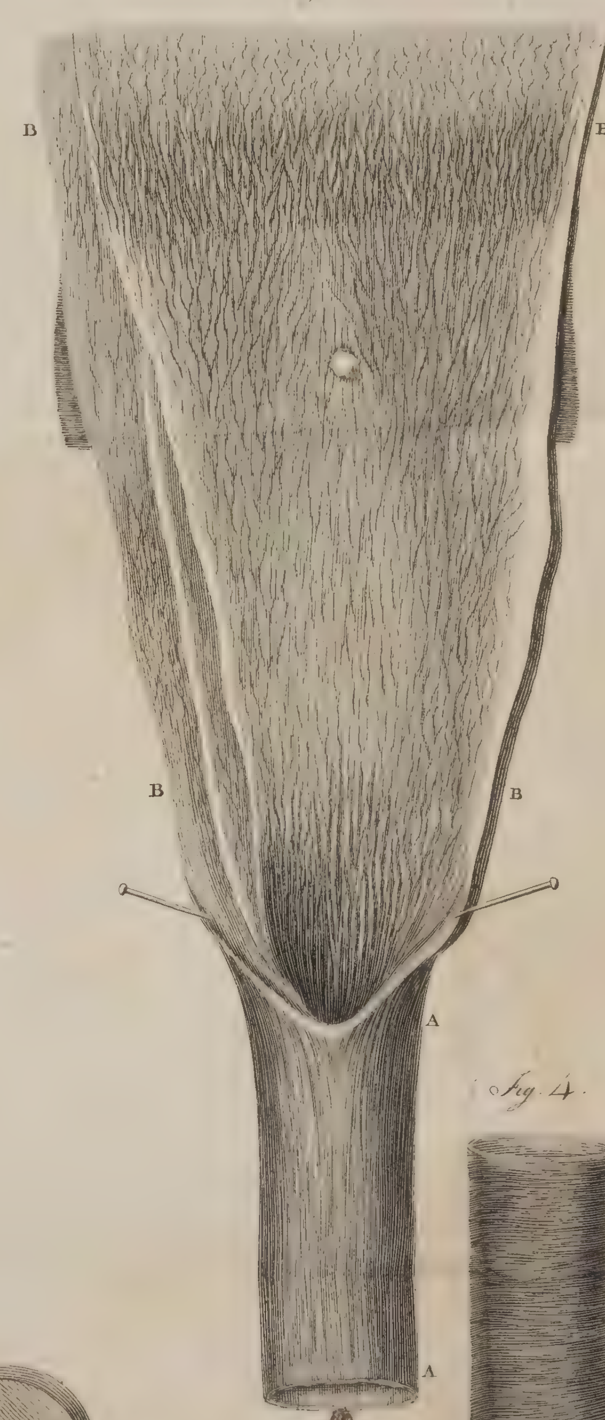

Fig. 2.

Fig. 6.

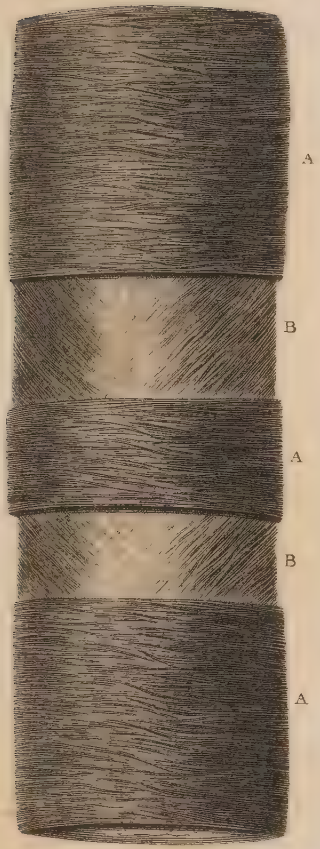

Fig. 4.

A. Fyfe del. *W. Archibald sc.*

TAB. II.

A. Fyfe del. *Wm. Archibald sc.*

TAB. III.

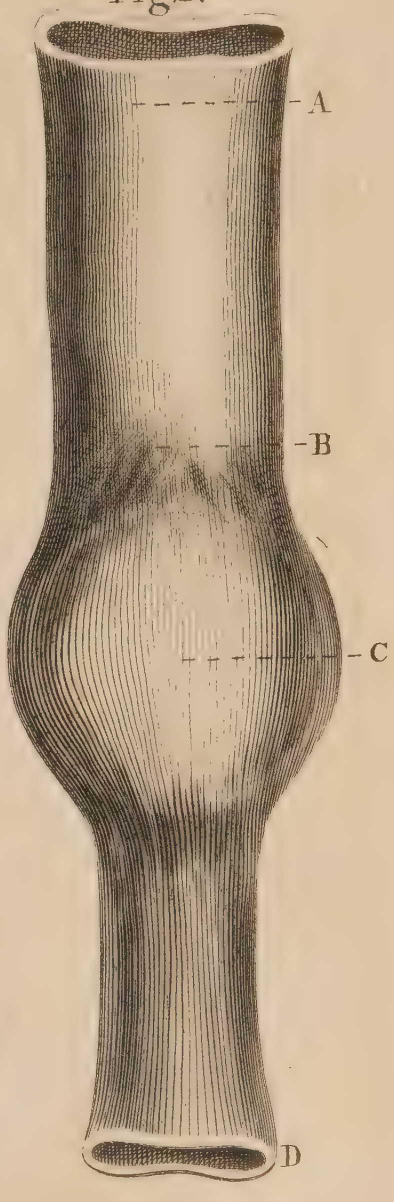
Fig. 2.

Fig. 3.

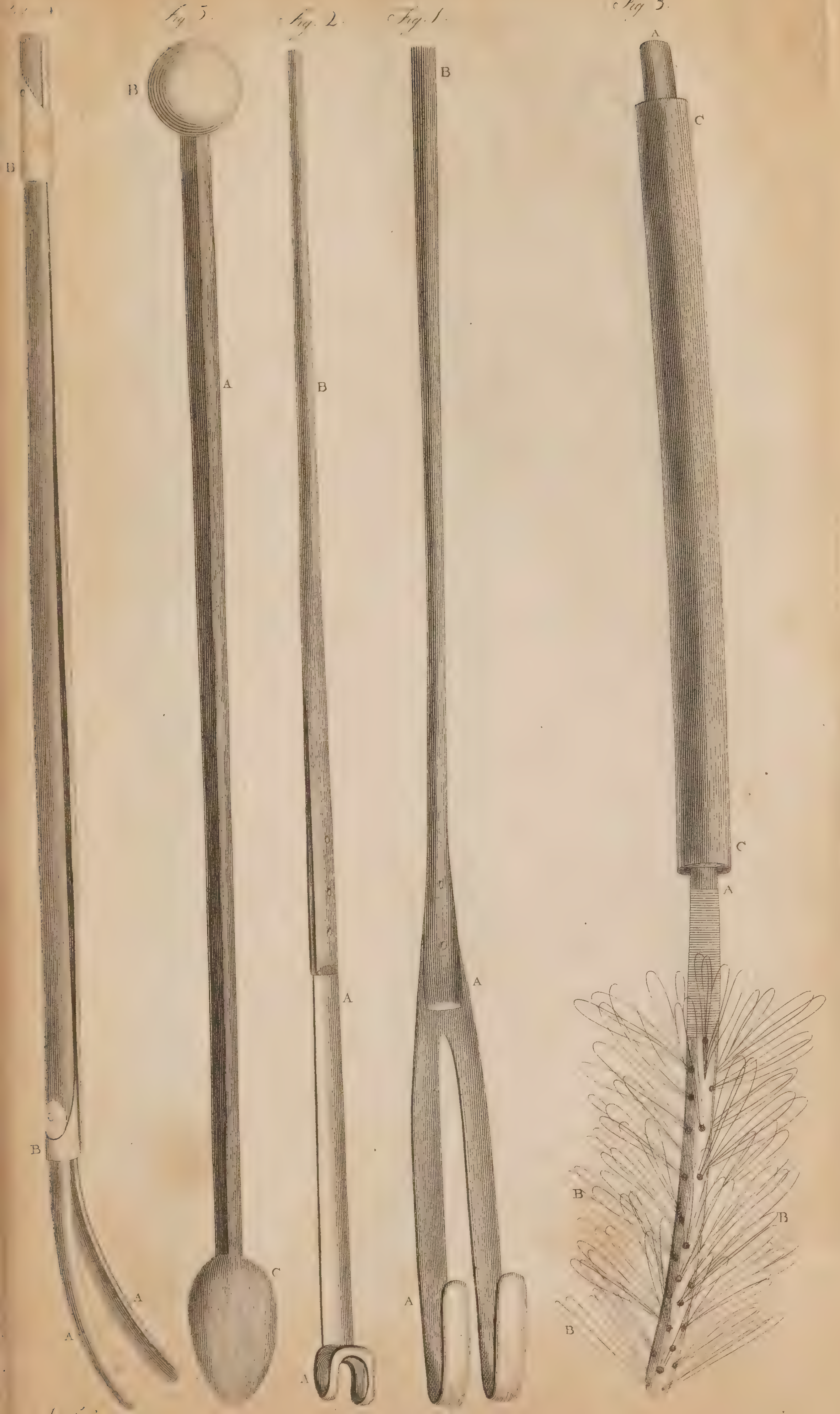

Fig. 1.

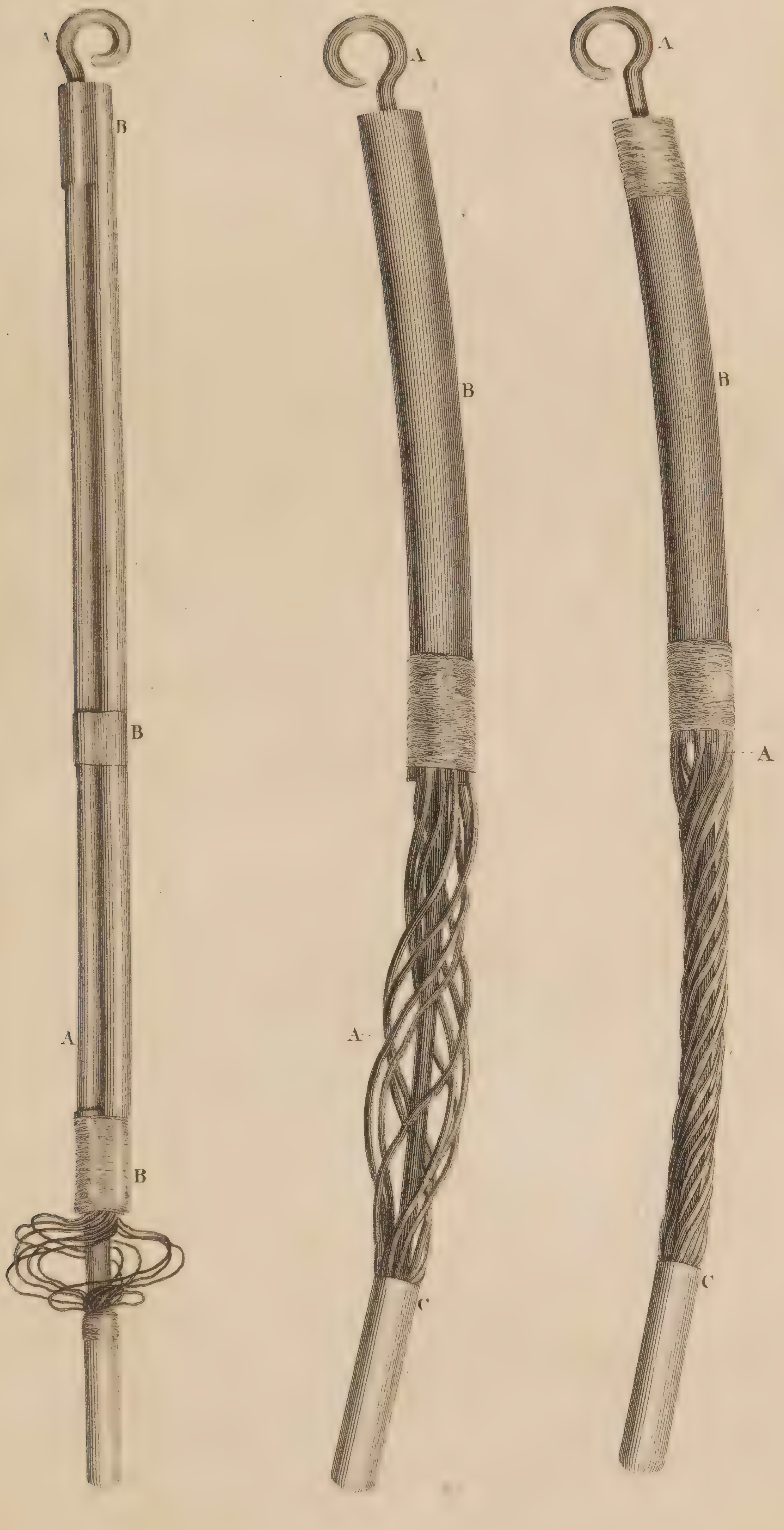
Tho. Donaldson del.^t & Sculp.^t

TAB. IV.

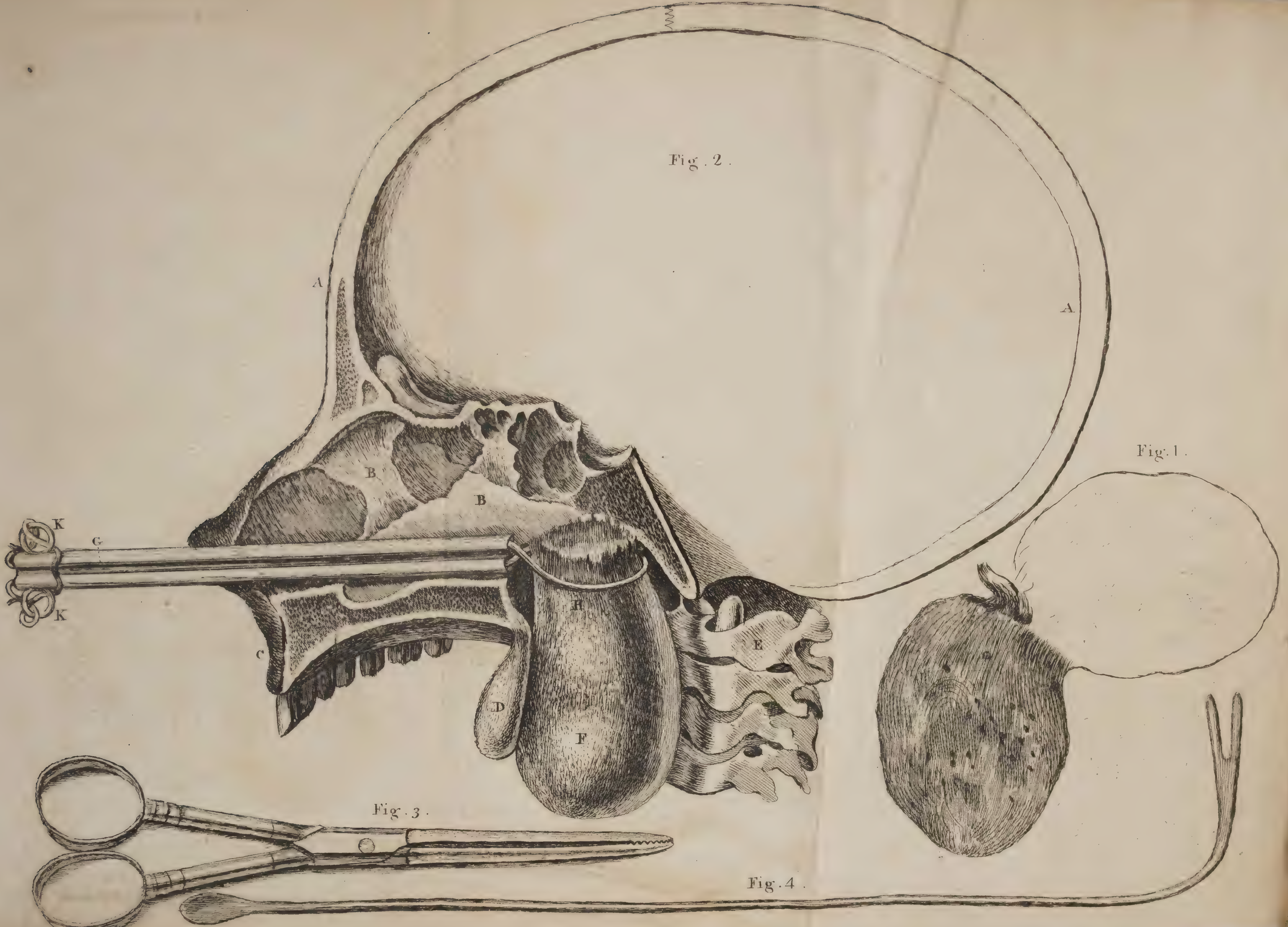

TAB.V.

Fig.3. Fig.2. Fig.1.

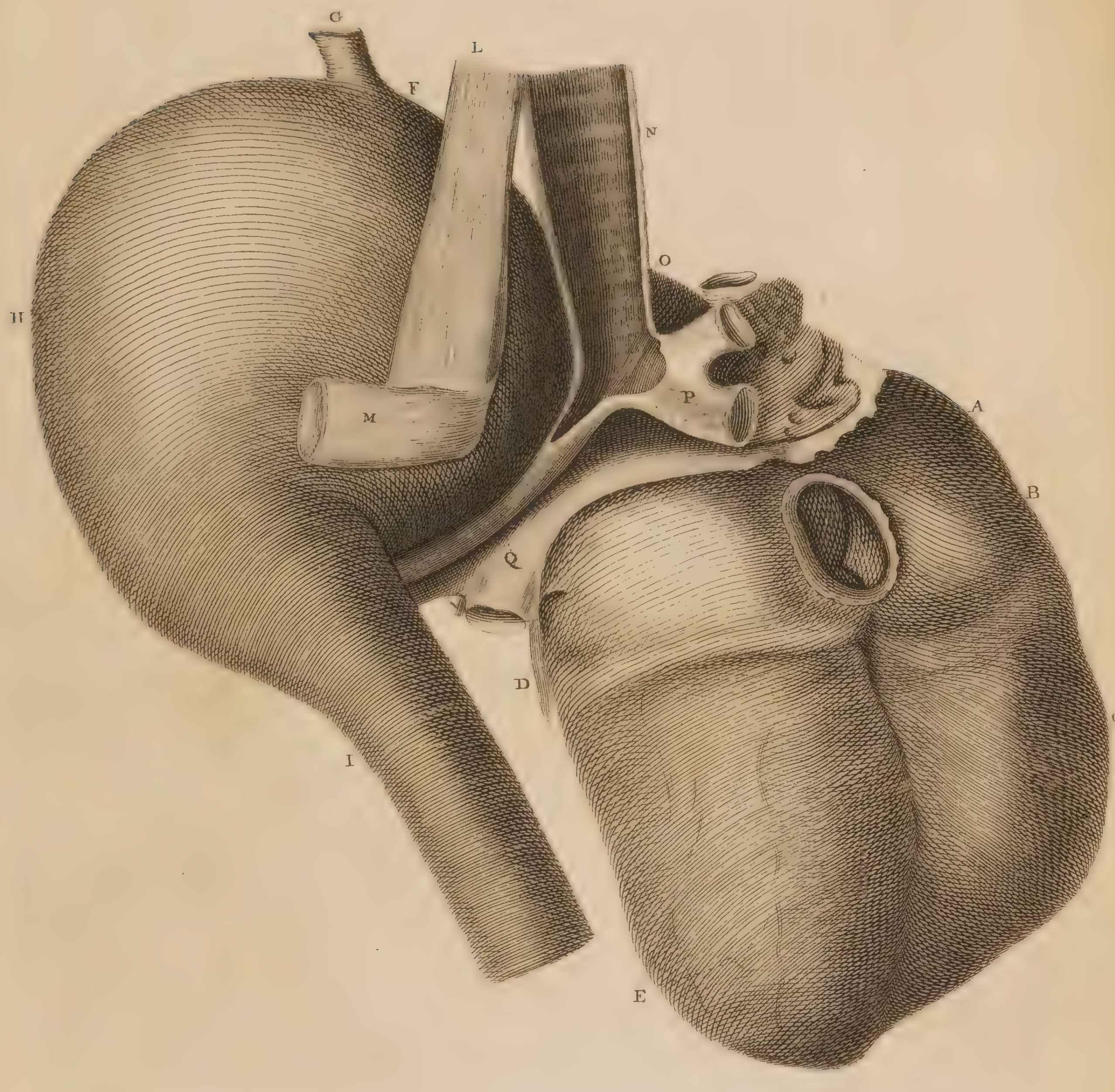
TAB. VI.

TAB. VII.

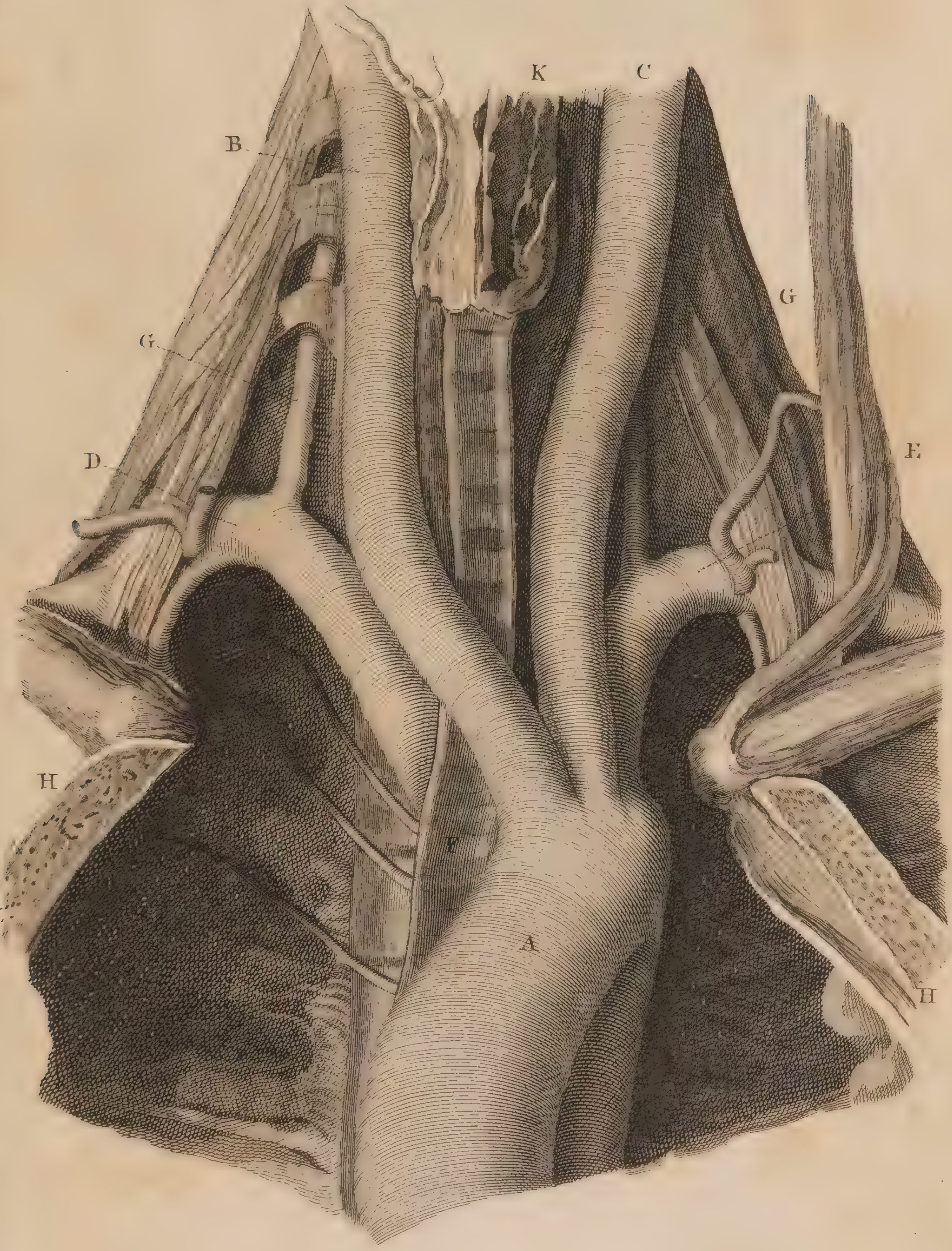
TAB. VIII.

A. Fyfe del.

H. Archibald Sc.

TAB. IX.

A Fyfe del.t D Lizars Sculp.t

TAB. X.

Fig. 2.

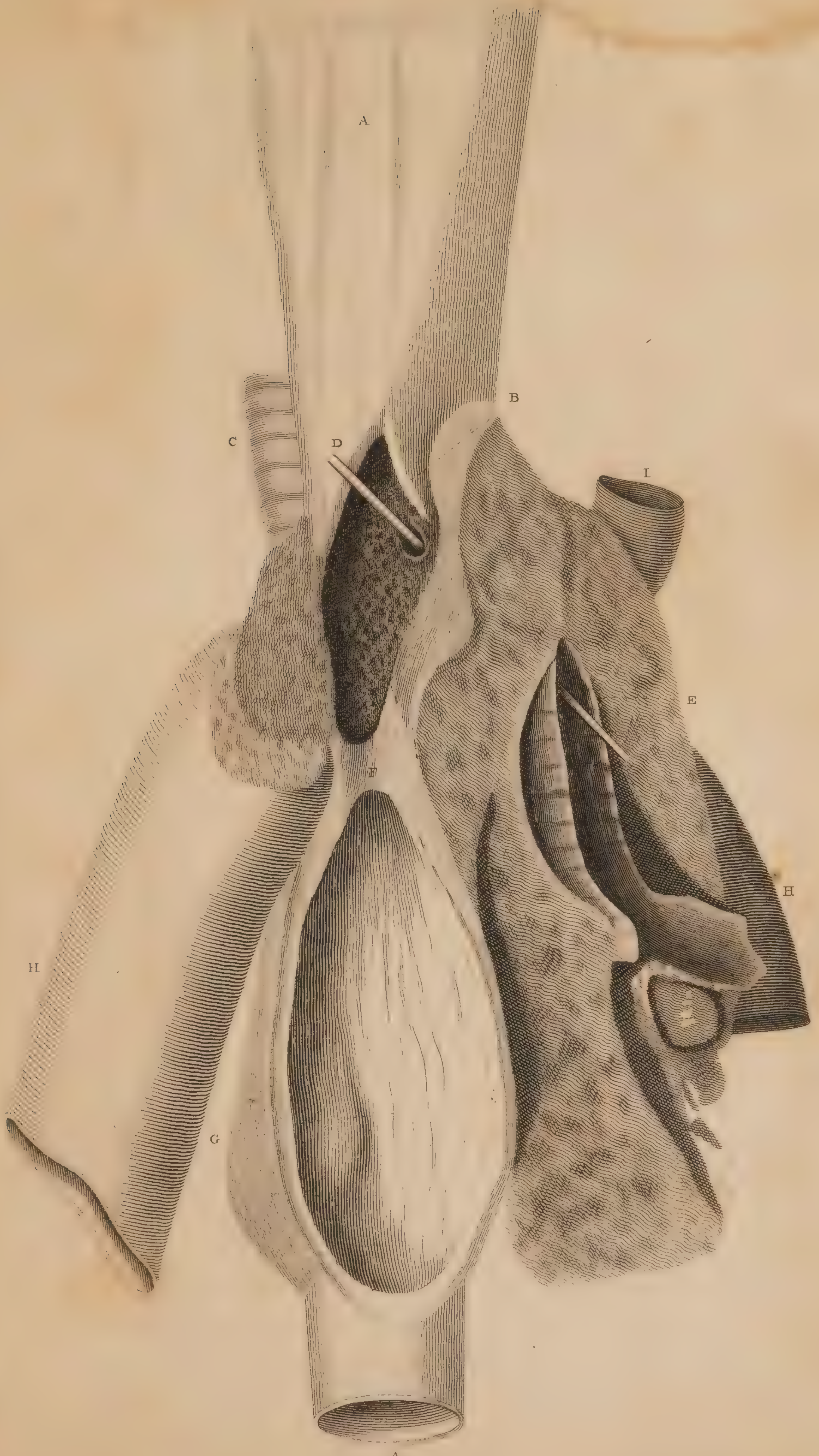

Fig. 1.

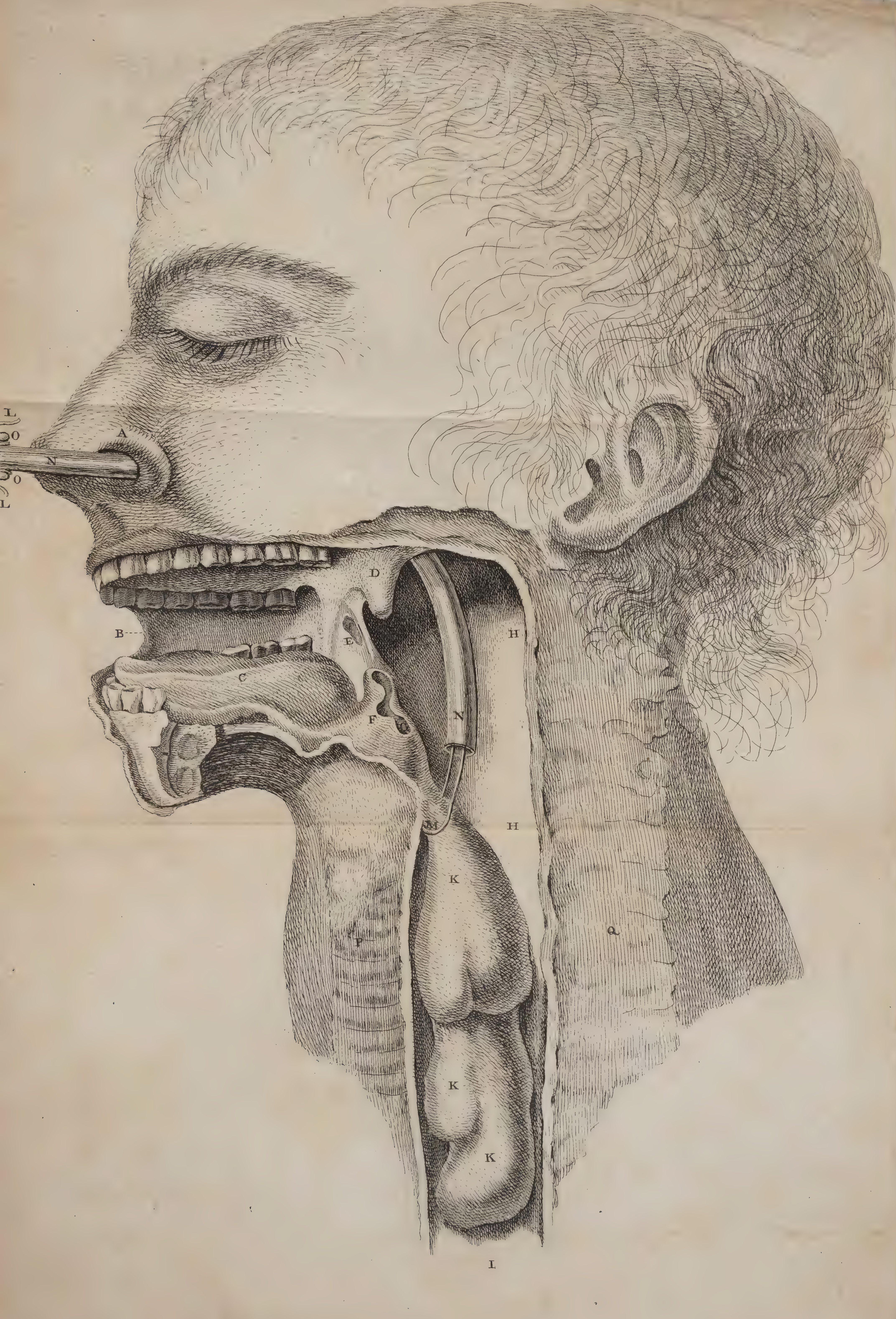

A.Fyfe Fecit

TAB. XI.

J. Fyfe del. | W. Archibald sc.

L
O
A
N
O
L
B
C
D
E
F
H
H
M
N
K
K
K
P
Q
I

TAB. XIII.

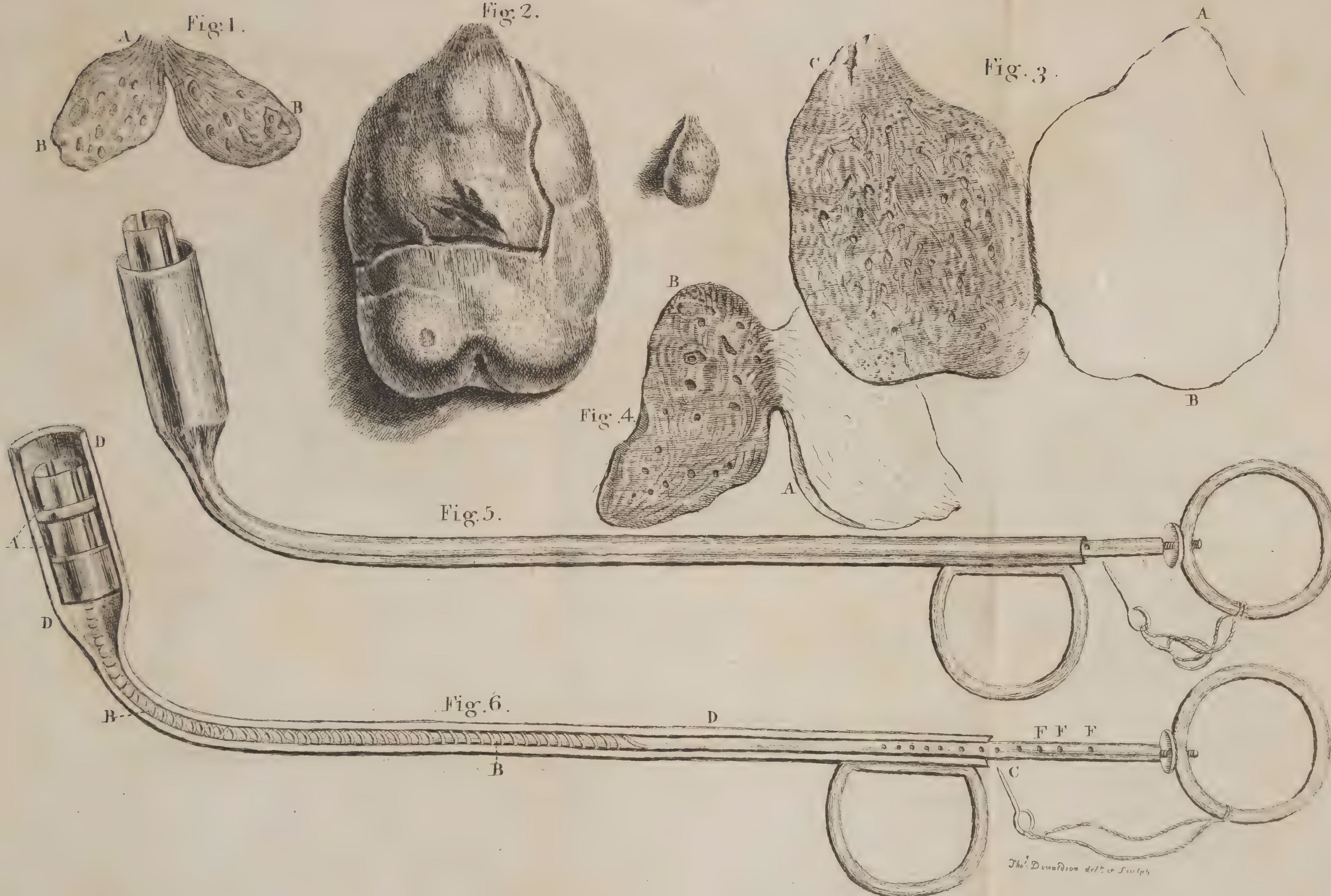
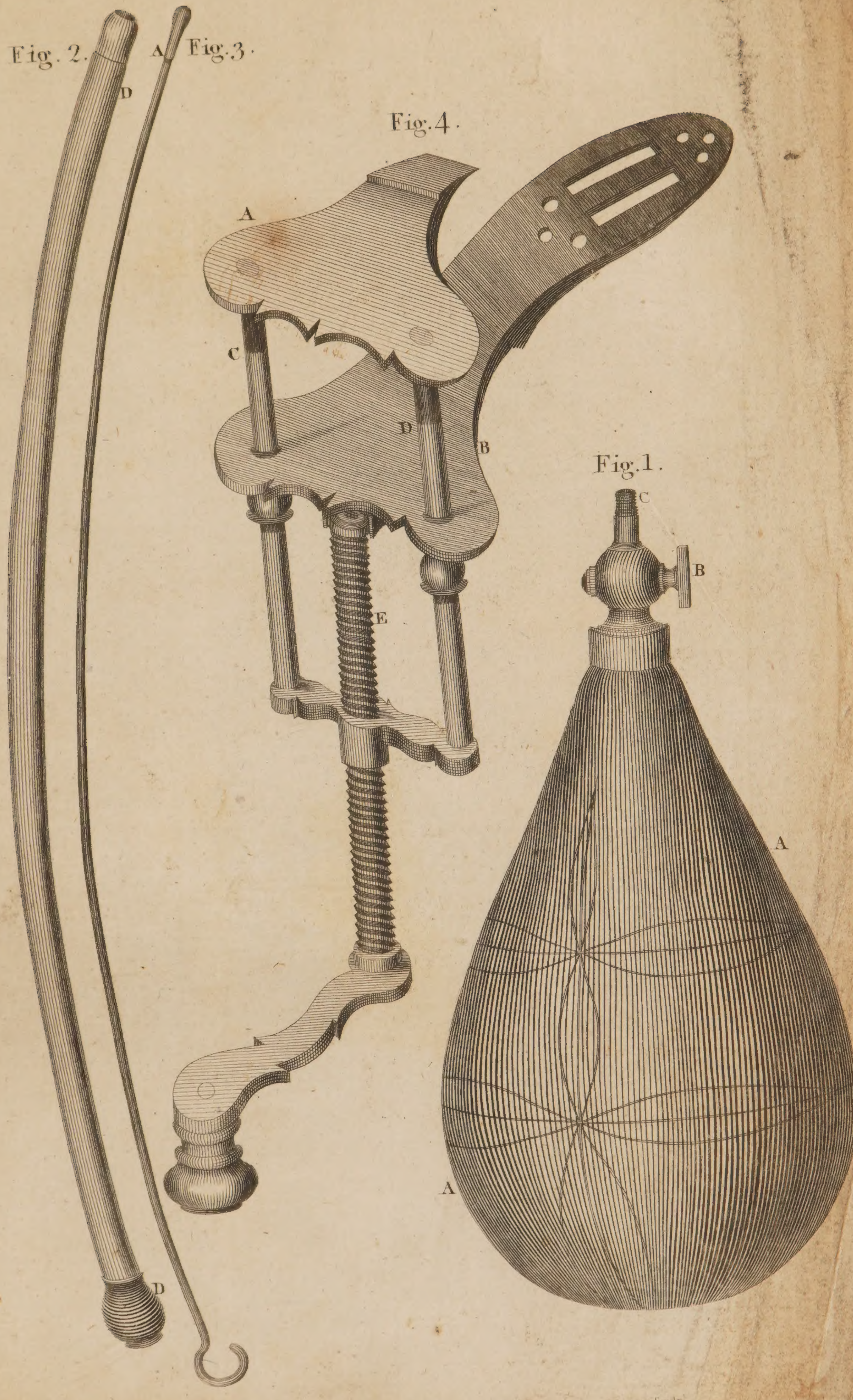

Fig. 1.
A
B
B
Fig. 2.
Fig. 3.
C
A
B
Fig. 4.
B
A
Fig. 5.
Fig. 6.
D
A
D
B
B
D
F F F
C
Thos. Donaldson delt. et Sculpt.

TAB. XIV.

D Lizars Sculp.